

นิพนธ์นิพนธ์นิพนธ์

ภัสสร

นี่เป็นวันที่ดีที่สุดอีกหนึ่งวัน ยิ่งพอทุกคนกระจายตัวออก เห็นวรรณวลี
แนะนำเอลให้วรรณวลีรู้จัก เห็นผู้อาวุโสที่ยังน้ำตานองหน้าพยายามทักทายเด็กน้อย
ที่ยังดูตื่นตกใจ หลอกล่อจนเอาเอลไปอุ้มได้ ก็ยิ่งแน่ใจว่านี่เป็นวันที่แสนดี
จนสุดท้ายเมื่อวรรณวลีเดินเข้ามาถอดเขา ตุลรรก็โอบรับไว้ทั้งตัวและหัวใจ
“เปลี่ยนใจไม่กันแล้วนะคะ ใหม่มอบป้าแล้วว่าจะเรื่องนี้เมื่อไรจะแต่งงานกับ
พี่ตุลกันทีล่ะ”

ตุลรรแค่มิให้วรรณวลีและโด้แต่คิดในใจ...

เอาป็นมายังตอนนี้ตุลรรก็ไม่เปลี่ยนใจ

ไม่เปลี่ยนแน่นอน!

นิคังดา

บัลลังก์ดารา

ภัสร์สา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2568

บรรณาธิการเล่ม: ณีฎฐ์
พิสูจน์อักษร: PK , ณีฎฐ์

ออกแบบปก: IMISHITA (fanpage: IMISHiITA)
ตัวอักษรในเล่ม: CS Prajad

จัดพิมพ์โดย: บริษัท ภัสร์สา พับลิชชิ่ง จำกัด
234/182 ม.1 ต.ลำผักกูด อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12110
อีเมล: pasrasaobook@gmail.com เว็บไซต์: www.pasrasaa.com

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย:

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย - จงถนนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9560-3

Homepage : <http://www.nain.com>

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ISBN 978-616-8290-19-4

ราคา 485 บาท

คำนำ

ความเท่าเทียม เป็นสิ่งที่ทุกคนโหยหาแต่หาไม่ได้ จากในสังคมปัจจุบัน ทว่ามูลนิธิเรากลั่นคือดาวสามารถมอบสิ่งเหล่านี้ให้กับทุกคนในชุมชนได้ แต่เมื่อตุลธรและวรรณวลีได้เข้าไปสัมผัสกับมูลนิธิทำให้รู้ว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นคำพูดชวนฝัน ซึ่งในความเป็นจริงกลับสวนทางอย่างสิ้นเชิง ยังมีเหตุการณ์ร้ายเข้ามาเกี่ยวข้องกับตุลธรกับวรรณวลียิ่งต้องทลายมูลนิธินี้ให้ได้

ตุลธร สมมกับที่เป็นแฟนสายซัปพอร์ต ที่พร้อมสนับสนุนปกป้องวรรณวลี แม้ต้องเจออันตรายมากแค่ไหน พี่ตุลก็ไม่หวั่น!

วรรณวลี ด้วยความที่มีสายเลือดนักข่าวอยู่เต็มตัว เธอจึงยอมเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงเพื่อสืบหาความจริงที่อยู่เบื้องหลัง

ต้องบอกว่าภัสสรสามารถหยิบยกเรื่องราวที่พบได้ทั่วไปในสังคมมาร้อยเรียงตีแผ่ในนิยายเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ถึงแม้โทนเรื่องจะหนักแต่มีความน่ารักอบอุ่นในความสัมพันธ์ของพี่ตุลกับน้องวันใหม่มาช่วยโอบกอดไม่ให้ความรู้สึกของคนอ่านต้องดำดิ่งเกินไปนัก และเพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่านนิยายเรื่องนี้ให้สนุกที่สุด ขอแนะนำว่าควรอ่านเรื่อง 'ปรางการแสงจันทร์' มาก่อนนะคะ

เอาละค่ะ ทุกคนพร้อมที่จะร่วมลุ้นในการสืบหาความจริงไปกับตุลธรและวรรณวลีหรือยังคะ ถ้าพร้อมแล้วก็ลุยเลยคะ

ณัฐ

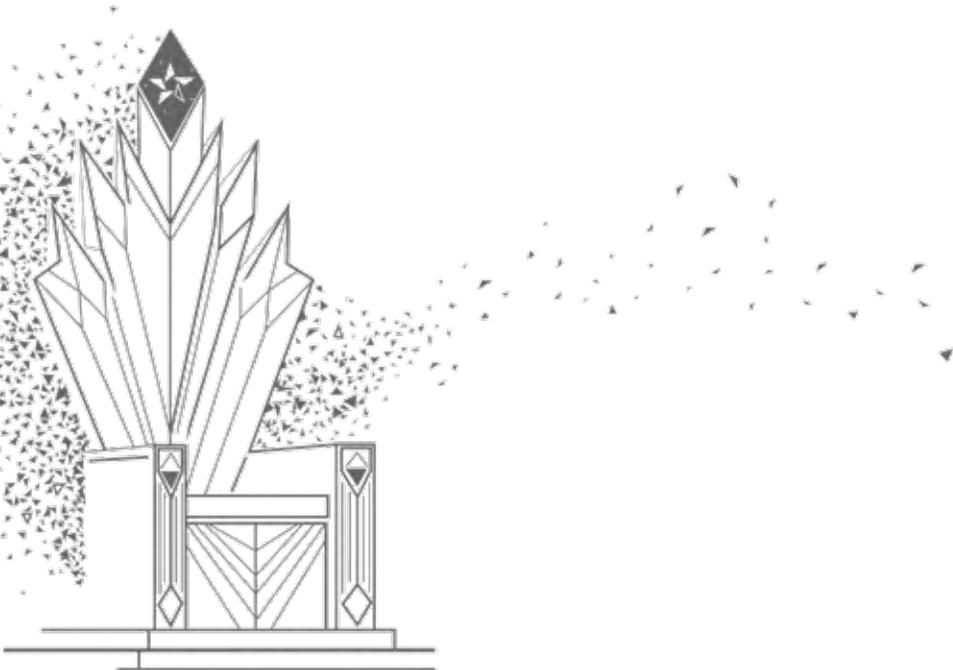
บรรณาธิการ

คำเตือน

เนื้อเรื่องของ “บัลลังก์ดารา”

เปิดเผยเนื้อหาสำคัญของนิยายเรื่อง “ปรากฏการณ์แสงจันทร์”

นิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นจากจินตนาการของนักเขียน
ตัวละคร เหตุการณ์ และสถานที่ในเรื่องไม่มีอยู่จริง

บทนำ

วรรณวลีตื่นตื่น... ปกติเธอเป็นคนที่ทำงานเบื้องหลัง คอยดูแลเนื้อหาข่าว ติดตามการทำงานในภาพรวม ต่อให้เดอะคอนเทนิกรมีรายการออกอากาศตามช่องทางออนไลน์แล้ว เธอก็เป็นเพียงผู้ควบคุมการผลิตอยู่หลังกล้อง มีคราวนี้แหละที่ต้องออกมาอยู่เบื้องหน้า เพราะผู้ดำเนินรายการประจำสัปดาห์ และฉบับนี้ก็ยังหาคนแทนไม่ได้เรื่องเลยมาตกที่เธอ แกรมเป็นรายการสด ขนาดมีเวลาเตรียมใจเป็นอาทิตย์ก็ยังไม่ตื่นตัวอยู่ดี

“เรียบบร้อยคะ ออกกล้องแล้วปังแน่”

ช่างแต่งหน้าผู้รับผิดชอบเสริมความงามให้พูดแบบนั้น วรรณวลีส่งยิ้มพร้อมเอ่ยขอบคุณ มองรอบตัวเห็นทุกคนกำลังยุ่งกับงานตัวเอง แล้วถอนใจยาว หยิบสคริปต์ที่เขียนด้วยตัวเองมาติดมือ แล้วหันไปบอกผู้ประสานงาน

“พี่ออกไปสูดอากาศแป๊บ”

“ได้สิบนาทีนะพี่ใหม่”

วรรณวลีส่งเสียงตอบรับ หยิบโทรศัพท์มากดโทรหาใครบางคน ขณะเดินออกจากห้องถ่ายทำ มุ่งหน้าไปยังบันไดเพื่อขึ้นสู่ชั้นดาดฟ้า

สีหน้ากังวลมีรอยยิ้มทันทีที่ปลายทางรับสาย

“ว่าไงครับ”

“ตื่นเต้นคะ เลยต้องหาทางสงบสติอารมณ์หน่อย”

เพียงปลายสายส่งเสียงหัวเราะนุ่มๆ ของเขามาให้ได้ยิน รอยยิ้มของวรรณวลีก็กว้างขึ้นอีก และหัวเราะได้เมื่อมีอีกประโยคตามมา

“ไหนเคยบอกว่าคุยกับพี่แล้วตื่นเต้น นี่ไม่ยิ่งทำให้ตื่นเต้นหรือ”

“แหม ตื่นเต้นกับตื่นเต้นจะได้กลายเป็นไม่ตื่นเต้นไงคะ”

“โอเค... นี่หายตื่นเต้นหรือยัง พี่ช่วยอะไรได้บ้างไหม”

“ช่วยคุยเป็นเพื่อนใหม่สักสิบนาทีค่ะ”

“สิบนาทีเองหรือ”

“สิบนาทีก่อน เดี่ยวถ่ายรายการเสร็จใหม่จะโทรไปกรี๊ดอีกรอบค่ะ” วรรณวลีตอบรับ เลื่อนประตูกระจกเพื่อออกไปสู่สวนดาดฟ้า พยักหน้าทักทายกับพนักงานที่นั่งอยู่ก่อนแล้วหันมาเห็นเธอ พอทางนั้นก้มมือชวนร่วมโต๊ะก็ชี้ที่โทรศัพท์แทนการบอกว่าติดสาย เดินผ่านโต๊ะไปยังริมขอบระเบียง เท้าศอกลงไปบนขอบคอนกรีตเพื่อฝากน้ำหนัก มองท้องฟ้าอันสดใสก่อนกรอกเสียงลงไปอีก

“ไหมไม่รู้จะทำได้ดีไหมคะ ไหมไม่เคยอยู่หน้ากล้องมาก่อนเลย”

“แต่ไหมก็อยู่เบื้องหลังมาตลอดนี่นา สคริปต์เอ่ย ข้อมูลเอ่ย ไหมก็ทำด้วยตลอด”

“ก็จริงแหละค่ะ แต่ก็ยังหวั่นๆ”

“อยากให้พี่ไปหาไหม”

วรรณวลีหัวเราะเบาๆ “เอาสิคะ ถ้าพี่ตุลหายตัวมาหาใหม่ตอนนี้ได้ ไหมจะเลี้ยงปิ้งย่างสามมื้อติดเลยคะ”

“พูดเพราะคิดว่าพี่ไปไม่ได้ใช่ไหมเนี่ย”

น้ำเสียงที่ฟังออกว่าหมั่นไส้เธอของเขายิ่งทำให้วรรณวลีหัวเราะมากขึ้น เพิ่มของย่อใจให้เขาอีก “ไม่ใช่แค่ปิ้งย่างนะคะ ถ้ามาจริงไหม

แถมโอมากาสะให้อีกมือ”

“จะพอหรือ”

น้ำเสียงกึ่งขำกึ่งประชดนั้นทำวรรณวลีได้ใจ “เอาอาร์ตทอยที่ใหม่
เพิ่งได้มาไปอีกตัวยังได้”

จบประโยค ใครบางคนก็ตบข่าววรรณวลีเบาๆ สองที หญิงสาวคิดว่า
ที่ทีมงานมาตามเพราะได้เวลาแล้วจึงหันกลับไป ทว่ากลับต้องชะงัก
ดวงตาเบิกกว้าง พุดอะไรไม่ออกได้แต่มองคนตรงหน้าอยู่อย่างนั้น

ซึ่งตุลธกรก็ส่งยิ้มให้ ตามด้วยการพุดใส่โทรศัพท์เหมือนก่อนหน้า
“ปึงย่างกับโอมากาสะไม่เอาครับ เอาแต่อาร์ตทอย”

วรรณวลีคล้ายจะได้สติระลึกว่าตนพลาดไปแล้ว จึงรีบดึงโทรศัพท์
หันด้านไมโครโฟนมาจ่อปาก ทำราวกับกำลังคุยกับปลายสายอยู่

“เมย์เดย์ เมย์เดย์ อาร์ตทอยยกเลิกค่ะ”

“ซีโกง”

คนตรงหน้าพุดแบบนั้นให้ได้ยิน วรรณวลีจึงหัวเราะพร้อมเอ่ยถาม
“พี่ตุลมาได้ยังไง”

“เอาตั้งแต่ตอนไหนดีครับ ออกจากบ้านพ่อมาส่ง ขึ้นเครื่องบินมา
กรุงเทพฯ รถของกัญจนธราไปรับ พอถึงบ้านกัญจนธราพี่ก็ขโมยรถขับ
มาที่นี่ต่อ”

วรรณวลียังยิ้ม และยื่นเงียบ มองหน้าตุลธกร ซึ่งหลังจากมองหน้า
อยู่ครู่หนึ่งชายหนุ่มก็ยิ้มขำ แล้วบอกตามตรง

“จะบอกให้ดีใจว่าตั้งใจมาให้กำลังใจวันใหม่ก็ได้นะ แต่จริงๆ ก็
คือคุณแคลร์กับผานต้องมาคุยเรื่องงานขอคุณสี่ของทีจีแอลพอดี”

วรรณวลีส่ายหน้าพาลางส่งเสียงขัด “อ้ออ้อ เรื่องของสองคนนั้นใหม่
ไม่สนนี่คะ ใหม่สนแค่พี่ตุล”

ตุลธกรถึงกับยิ้มกว้าง พยักหน้าแล้วบอกไป “ตั้งใจมาหาวันใหม่”

เพราะถ้ามีแค่ณิชผานกับจิลลา ตุลธกรก็อาจมาด้วยห้าสิบห้าสิบ

แต่พอมีวรรณวลีมาเป็นตัวแปร ตูลธรจึงไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว

และคำตอบอันแสนถูกใจนั้นทำวรรณวลียิ้มกว้างไปด้วยอีกคน ก่อนดวงตาจะเบิกกว้าง รีบกระซิบบอกตูลธร “พี่ตูลห้ามหันกลับไปห้ามเดินตามใหม่มานะคะ”

บอกแค่นั้นแล้วออกเดินหนีตูลธรไปทันที ทั้งให้ตูลธรได้แต่เลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ยังงงว่ามีเหตุผลอะไรวรรณวลีถึงออกปากแบบนี้ กระทั่งได้ยินเสียง

“ป้า ตามหาใหม่เหรออ”

อ้อ... วิวรรณ พ่อเจ้าหล่อนมา ตูลธรหัวเราะเบาๆ หมุนตัวหันหลังเดินตามวรรณวลีไป เรียกว่าทำตรงข้ามกับที่ได้รับคำสั่งไว้ทุกประการ ส่งยิ้มให้เมื่อวิวรรณมองมาแล้วยกมือสวัสดิ์ เกือบกลั้นขำไม่อยู่ตอนเห็นวรรณวลีทำหน้าที่เหมือนเห็นผี หรือไม่ก็กำลังจะเห็นเขากลายเป็นผี

“คุณ... ตูล... ไช้ไหม”

ตูลธรทิ้งที่วิวรรณจำตนได้ทั้งที่เจอหน้ากันไม่กี่ครั้ง พยักหน้ารับก่อนตอบ “ครับ ตูลธรครับ”

“คนของทีจีแอล”

คราวนี้ตูลธรส่ายหน้า “ไม่ใช่แล้วครับ ผมออกแล้ว”

“อ้อ เหรออ...” วิวรรณพูดจบ มองตูลธรนิ่งๆ ก่อนหันมองลูกสาวตนรู้ว่ามီးอะไรผิดปกตจากหน้านี้วๆ ของลูกนี้เอง จึงหันกลับไปมองตูลธรอีกที คราวนี้ด้วยสายตาคมกริบ “มาติดต่อธุระอะไรที่นี่เหรออ”

ตูลธรรยิ้ม ตอบตามตรง “มาหาวันใหม่ครับ”

ทว่าสีหน้าของ ‘วันใหม่’ ดูกำลังจะกลายเป็น ‘วันวินาศสันตะโร’ มากกว่า รีบบอก “ทีจีแอลกำลังจะมีแท็งก์ิวปาร์ตี้ไป พี่ตูลมาบอก”

วิวรรณพยักหน้าเหมือนเข้าใจ แต่กลับมีปัญหาอีก “เอ๊ะ ตะกั๊บบอกว่าออกแล้วไม่ใช่เหรออ”

วรรณวลีแหม่ปาก หน้าเสียว ตูลธรทั้งสงสารและอยากสมน้ำหน้า

เด็กเลี้ยงแกะไปด้วยในที่ ก่อนตอบให้วิวรรณ์กระจ่างเอง

“ผมมาส่งข่าวเรื่องนั้น แล้วก็ตั้งใจมาให้กำลังใจใหม่ด้วยครับ เห็นบอกว่าวันนี้จะได้ออกกล้องเป็นครั้งแรก”

“อ้อ...”

หลังอ้อนั้น ตูลธรเห็นได้ชัดว่าวิวรรณ์ราวกับเป็นคนละคนก่อนหน้านี้ สายตาที่มองเขาดูเย็นชาและเยียบเย็น จนเริ่มเข้าใจขึ้นมานิดๆ แล้วว่าทำไมวรรณวลถึงไม่ยอมให้เขาเจอพ่อตัวเองนัก กระนั้นผู้อาวุโสก็ไม่ได้พูดอะไรกับเขาต่อ หันไปคุยกับลูกตน

“แล้วนี่พร้อมหรือยัง จะได้เวลาอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ”

“ตะกั๊กพร้อมอยู่ดี ๆ ตอนนี่ไม่พร้อมแล้ว” วรรณวลบอกลีงอ่อย เธอจะมีจิตมีใจไปทำอะไรได้หลังจากพ่อเจอกับผู้ชายที่ประกาศตัวเอง เจียว่าจีบเธอ พ่อเธอห่างไปแล้วพ่อจะไล่เขาออกจากรั้วบริษัทไหนนะ...

วิวรรณ์ดูจะรู้ว่าลูกกังวลอะไร จึงวางมือลงบนไหล่ลูกแล้วบอก

“ไม่ต้องกังวลอะไร ทำหน้าที่ตัวเองให้ดี พาแขกไปนั่งให้เรียบร้อย อย่าให้ไปเกะกะคนทำงานด้วย”

วรรณวลีชะงัก หันไปสบตาพ่อตน พ่อเห็นพ่อพยักหน้าเป็นเชิง ยืนยันคำพูด ถึงจะมีเหน็บแนมเรื่องเกะกะ แต่ก็ชัดเจนว่าจะไม่ไล่ตูลธรออกไปจากที่นี่ก็ยั้งแป้น ก่อนหุบยั้งฉับ

“ถ่ายเสร็จก็ส่งแขกให้เรียบร้อย บริษัทเราไม่ใช่ที่สาธารณะที่ใครจะเข้าออกก็ได้ ข้อมูลสำคัญก็เยอะ รู้ไม่ใช่เหรอ”

วรรณวลีเลยจ้อยอีกรอบ สบตาตูลธรอย่างเกรงๆ ขณะตูลธรรยั้ง แล้วบอกทันที

“พอวันใหม่ถ่ายรายการเสร็จผมจะรีบกลับครับ”

“ดี”

วิวรรณ์พูดแล้วหันหลังเดินไปเลย ทั้งวรรณวลีกับตูลธรยืนนิ่งกัน อยู่อย่างนั้นสองคน... เสียที่ไหน เพราะรอบๆ มีพนักงานใกล้ๆ ที่คล้าย

จะลึกลับเหตุการณ์นี้ราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง จนวนรรณวลีที่หันไปเห็นสายตาเหล่านั้น ต้องรีบคว้าแขนตุลธรรพาออกจากบริเวณดาดฟ้า

ตุลธรรแสรงบ่นเบาๆ “เราก็นึกว่าจะได้กาแฟสักแก้ว”

ดาดฟ้าของที่นี่ปรับปรุงเป็นลานกาแฟสำหรับพนักงานมาได้สักระยะแล้ว ตุลธรรที่มาหาวรรณวลีเดือนละครั้งสองครั้ง มักได้จิบกาแฟอร่อยๆ อยู่เรื่อยๆ มีครั้งนี้แหละที่อด แล้วพอเห็นวรรณวลีหันมาค้อนตุลธรรก็หัวเราะ “อะไร พี่ทำอะไรให้ไม่พอใจ”

“ก็ใหม่บอกว่าอย่าหันหลัง อย่าเดินตามมา”

“ก็พี่อยากสวัสดีพี่าของวันใหม่”

วรรณวลีส่งเสียงที่แสดงความไม่พอใจ บ่นกระปอดกระแปด

“พี่ตุลไม่ฟังใหม่เลย”

“ฟังนะ ได้ยินชัดว่าใหม่จะยกอาร์ตทอยให้พี่”

วรรณวลีหยุดเดิน หันไปประจันหน้าตุลธรร ซึ่งยกสองมือขึ้นตั้งทันทีแล้วบอก

“แต่พี่ไม่เอาแล้ว... หายโกรธนะ”

วรรณวลียังทำหน้าที่โกรธได้แค่อีกราวสองวินาที ก็ยิ้มกว้างออกมาอย่างขบขัน หันกลับไปออกเดินต่อ แต่รีบตีขลุ้ม “ไม่เอาแล้วจริงนะคะ ตัวที่ใหม่เพิ่งได้มาหายากมากด้วย”

ตุลธรรหัวเราะพลางสาวยหน้า ได้แต่พึมพำ “ที่เมื่อก่อนอะไรก็ชวนขวยหาให้เราได้ การ์ตูนเก่าๆ ที่ว่าหายากยังตามจนเจอ”

วรรณวลีถึงกับขำ “ถ้ายังอยากให้ใหม่เอาใจเบอร์นั้นพี่ตุลก็ควรเล่นตัวต่ออีกสักหน่อย”

“นั่นสินะ ทำไปได้ เราก็ดันตกหลุมไปแล้วด้วย”

วรรณวลีไม่ไหว หญิงสาวหันไปตั้งท่าจะหยิกแขนเขาสักทีสองทีติดก็แค่เขาหัวเราะแล้วเอี้ยวตัวหลบทันที พอพยายามจะหยิกเขาอีกสองสามรอบด้วยมือคนละข้างเขาก็หลบได้ตลอด เรียกว่าไม่มีโอกาส

ได้แต่ระเนือต้องตัว... วรรณวลีหยุดนิ่ง มองหน้าตุลธร กระทั่งเขายื่นแขน
มาให้ แน่ใจว่าคราวนี้คงไม่หลบ ทว่าวรรณวลีส่งเสียงหึ ตามด้วย

“หมดอารมณ์แล้วค่ะ” แล้วพลิกแขนเขาเบาๆ ออกเดินจนถึงห้อง
ถ่ายทำจึงหยุด สูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ มือจับที่เปิดประตู ก่อน
ชะงักและหันไปมองหน้าคนที่โน้มตัวลงมากกระซิบบ้างหู

“พี่เชื่อว่าวันนี้ใหม่จะทำได้ดี”

หญิงสาวยิ้มกว้าง ประโยคนั้นของเขายิ่งทำให้มั่นใจ

ใช่ เธอต้องทำได้ดีแน่!

ผ่านไปสักสิบนาทิวรรณวลีก็เกร็งน้อยลง พุดคุยกับแขกรับเชิญ
ได้ไหลลื่นมากขึ้น เมื่อก่อนตอนอยู่หลังกล้องหากเธอสงสัยอะไรก็ทำได้
เพียงส่งข้อความขึ้นจอ แล้วลุ้นว่าพิธีกรจะหาช่องถามเพิ่มให้ได้ไหม
แต่ตอนนี้เธอสามารถถามได้ทันที ที่ต้องระวังก็คือเรื่องเวลาเท่านั้น

แขกรับเชิญวันนี้เป็นเลขานุการของนักธุรกิจคนหนึ่ง มาเพื่อบอก
รายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมประมูลเพื่อการกุศล จะมีบรรดาคนดัง
นักธุรกิจ นักการเมืองร่วมกันบริจาคของโดยไม่มีการหักค่าใช้จ่ายใดๆ
โดยรายได้ทั้งหมดจะบริจาคให้มูลนิธิหนึ่ง

ทุกอย่างดูเป็นไปได้อย่างดี วรรณวลีอนุโมทนาสาธุไปด้วยในใจ
กระทั่งวรรณวลีเห็นของชิ้นหนึ่งในรายการของที่จะนำมาเปิดประมูล
“เฮ้... แหวนเพชรวงนี้ ใซ้ที่บอกว่ามีแคลิป์ห้วงในไทยไหมคะ”

คนต้องตอบยิ้มกว้าง “ใซ้ครับ” กระนั้นก็รีบพูดต่อ “นอกจากนั้น
ก็ยังีของหายากอื่นๆ อีกที่ได้รับบริจาคมาสำหรับงานประมูล”

ทว่าวรรณวลียังไม่ยอมปล่อยผ่าน หญิงสาวมองหน้าคู่สนทนา
แล้วถามพลางจับสังเกตปฏิกิริยาไปด้วย “ใซ้ช่วงเดียวกับที่นักการเมือง
ท่านหนึ่งบอกว่าเพื่อนให้มาหรือเปล่าคะ”

คนตรงหน้าหน้าตังอย่างไม่พอใจ แม้เพียงชั่วแวบทว่าวรรณวลี

จับสังเกตได้ ก่อนเขาจะยิ้มออกมาแล้วบอก

“ใช่ครับ ท่านอยากตัดปัญหา เลยเอามาทำบุญดีกว่า”

วรรณวลีพยักหน้าพร้อมส่งเสียงตอบรับ แม้อยากขยี้ต่อแคไหนก็ต้องอดใจไว้ด้วยรายการนี้ไม่ใช่รายการการเมือง แต่เป็นรายการธุรกิจและสังคม ได้แต่คิดในใจว่าต้องส่งให้แผนกการเมืองไปตามข่าวต่อหญิงสาวพูดถึงรายการของชิ้นอื่นๆ อดตื่นเต้นไม่ได้กับอาร์ตทอยเจ้าชิบโปแคะชื่อดังที่ผลิตมาจำนวนจำกัด หมายถึงว่าอย่างน้อยต้องได้สักตัว... อ้อ สองตัว จะได้ไม่ติดกับตุลธร ไม่ก็ต้องแย่งกับเขานั้นแหละ!

จนที่สุดก็มีสัญญาณบอกให้กล่าวจบรายการ วรรณวลีจึงสรุปจบและหันไปขอบคุณแขกรับเชิญ บอกลาผู้ชมหน้ากล้อง กระทบทีมงาน บอกว่าตัดสัญญาณการไลฟ์แล้ว จึงลุกยืน ตั้งใจจะสวัสดิ์แขกรับเชิญอีกที ทว่ากลับต้องก้าวถอย เพราะทางนั้นพุดเสียงดังเกือบเป็นตะคอก

“จะถามถึงแหวนวงนั้นไปทำไม ตั้งใจจะทำอะไร”

วรรณวลีนิ่งอึ้ง ทุกคนบริเวณนั้นหยุดเคลื่อนไหว เหมือนงุนงันไปหมดว่าเกิดอะไรขึ้น พอได้สติ วรรณวลีก็พยายามตอบเพื่อไกลเกลี่ยสถานการณ์ “ขอโทษด้วยค่ะ พอเห็นรูปแล้วคิดขึ้นมาได้ ไม่คิดว่าจะทำให้ไม่พอใจ”

“อะไร ใครไม่พอใจอะไร พุดดี ๆ หน่อย ผมไม่ได้ไม่พอใจ แค่งงว่าคุณจะพุดถึงท่านทำไม”

ท่าน... คงหมายถึงลินชัชสินะ “เจ้าของแหวนนะเธอคะ”

“ใช่สิ”

“แต่คุณลินชัชบอกว่าของเพื่อนไม่ใช่เธอคะ”

วรรณวลีย้อนหน้าชื่อตาใส ยิ่งทำให้คู่สนทนาหงุดหงิดมากขึ้น ตอนนี้ถึงขั้นเท้าสะเอวขึ้นเสียงใส่เธอ

“จะไปดึงท่านมาเกี่ยวทำไม หาเรื่องใส่ตัวเธอ”

วรรณวลียิ้มเย็น ทั้งที่ในใจเริ่มเดือดเหมือนกัน พยายามย้าตัวเอง

ว่าตอนนี้เธอคือหน้าตาของเดอะคอนเทนิท จะทะเลาะกับแขกที่เชิญ
มาก็ใช่เรื่อง จึงพูดสิ่งที่คิดว่าจะจบเรื่องได้ “ขอภัยนะคะ คราวหน้าจะ
ระวังกว่านี้ค่ะ”

พูดจบก็หันหลังเดินออกจากฉาก จากที่คิดว่าจะไหว้ลา ก็ทำใจ
ยกมือไหว้ไม่ลง สะดุ้งเล็กน้อยตอนหันไปเจอตุลธรรที่มายืนอยู่ใกล้ๆ
ตั้งแต่นั้นอะไรไม่รู้ แต่แน่ใจว่ามีเรื่องพันที่ที่เขาก้าวมาจับศอกเธอแล้วดึง
เข้าหา วรรณวลีที่มาอยู่ด้านหลังตุลธรรแบบงงๆ มองไปด้านหน้า เห็น
ว่าแขกที่ดูสุขภาพ ใจเย็นต่อหน้ากล้อง กำลังเงื่องงมือไม้ แม้ไม่แน่ใจว่า
จะทำร้ายร่างกายหรือไม่ แต่ไม่น่าเป็นไปได้แน่ ตอนนี้นคนมุ่งร้าย
สบตาตุลธรรนิ่ง ดูลึกลับว่าจะทำอะไรต่อดี กระทั่งพนักงานบริเวณนั้น
ค่อยๆ เดินเข้ามาล้อมวงด้วยสีหน้าไม่พอใจ เป็นการประกาศชัดว่า
พร้อมอยู่ข้างเธอ ทางนั้นจึงประกาศ

“คอยดู วันนี้ต้องมีคนตกงาน!”

แล้วออกเดิน ตั้งใจจะกระแทกอกตุลธรร ทว่าตุลธรรที่รู้ทันเพียง
เบี่ยงตัวหลบ อีกฝ่ายก็ถึงกับเซไปสองก้าว ตุลธรรเพียงยืนมองนิ่งตอน
ทางนั้นหันขวับกลับมามองด้วยสายตาอาฆาตก่อนเดินลื่นออกจากห้อง
ถ่ายรายการไป ส่งผลให้คนที่ยืนล้อมวงอยู่เบื้องมึงงออย่างไม่พอใจนัก
จนวรรณวลีต้องบอก

“พักเถอะ เดี่ยวต้องถ่ายรายการอื่นต่อไซ้ไหม” บอกแล้วจึงหันไป
คว้าแขนตุลธรร จะพาเดินออกจากห้อง แต่ปล่อยมือทันทีที่เห็นว่าพ่อ
ยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าประตู กำลังมองมาทางนี้ แน่ใจว่าพ่อเห็นเหตุการณ์
เพราะพ่อสามารถมอนิเตอร์การทำงานในห้องนี้ได้อยู่แล้ว และเพราะ
เห็นจึงเดินมาที่นี้ วรรณวลีเดินเข้าไปหา พูดเสียงจ้อยหน้าจ้อย “ไลฟ์
วันแรกก็มีเรื่องเลย”

วิวรรณเพียงพยักหน้า หันไปส่งเสียงถามคนที่อยู่หน้ากล้อง “เก็บ
ภาพไว้หมดไซ้ไหม”

“เก็บหมด ตัดสัญญาณไลฟ์ แต่ไม่ได้หยุดถ่ายครับ”

“โอเค” ตอบรับแล้วจึงหันมาหาลูกสาวที่ยังหน้าจ้อยอยู่ ยกมือขึ้นขยี้ผมเบาๆ แล้วถามกลับหัวเราะ “ทำไม กลัวตงงานเธอ”

วรรณวลีพลอยขำไปด้วย เข้าไปกอดแขนพ่อตนพลงอ่อน “หาคนอื่นมาไลฟ์แทนใหม่เถอะป้า ใหม่ฮึดฮัดมากเลย ตะกี้เนี่ยะ ใหม่อยากจะถามกลับไปมากกว่าแล้วเพื่อนที่ให้ยืมแหวนมาไม่ว่าอะไรเธอคะที่อยู่ๆ ก็เอาของเขามาบริจาค ก็ต้องอดใจไว้เนี่ย แต่ใหม่เตรียมส่งประเด็นให้ฝ่ายการเมืองเล่นต่อแล้ว”

วิวรณ์พยักหน้า บอกเสียงเบา “เอาให้หนักเลย”

“จัดไปป้า” วรรณวลีตอบสนองทันที ตอนแรกก็ว่าจะส่งให้เฉยๆ แต่หลังจากหมอนั้นทำแบบนี้กับเธอ วรรณวลีจะกำชับให้ชุดไปถึงรากถึงโคน ถ้าว่างจะไปช่วยชุดด้วย ไม่ให้เสียบง่าย ๆ แน่ หลังตอบไปแล้ว วรรณวลีก็คล้ายจะนึกสถานการณ์ปัจจุบันได้ เพราะตอนนี้เห็นแล้วว่าพ่อกำลังจ้องตุลธรรไม่วางตา ريبพูด “เดี๋ยวพี่ตุลจะกลับแล้วป้า”

ตุลธรรเหลือบมองวรรณวลี เห็นแล้วว่าแววตาที่มองมาดูหวั่นๆ ว่าเขาจะไม่พอใจพร้อมกันนั้นก็ขอความเห็นใจไปด้วยในที่ จึงยืนยันไม่พูดอะไร กระทั่งวิวรณ์พูดเสียงห้วน

“ก็ไปสิ”

นั่นทำให้ตุลธรรยิ้มนิดๆ พยักหน้าแล้วยกมือไหว้ผู้อาวุโส ที่แทบไม่ตอบรับการทำความเคารพของเขาด้วยซ้ำ เหลือบมองวรรณวลีก็ส่งยิ้มเจื่อนมาให้ แล้วยกมือขึ้นโบกเบาๆ แทนคำลา ตุลธรรจึงส่งยิ้มให้เตรียมจะเดินกลับไปยังรถตน ทว่า...

“เย็นนี้ว่างไหม มากินข้าวเย็นที่บ้านสิ”

ยังงั้นนะ... ไล่เขาอยู่เมื่อกี้ แต่ชวนเขาไปกินข้าวเย็นเธอ แน่ใจได้ใช่ไหมว่านี่ไม่ใช่การลวงไปทรมาณหรือฆาตกรรม ตุลธรรเหลือบมองหน้าวรรณวลี เห็นหญิงสาวคล้ายจะส่ายหน้าเบาๆ เพื่อให้เขาปฏิเสธ

ทว่าตุลธรรกลับคิดไปอีกทาง เขาจริงใจกับวรรณวลี และกำลังคิดจะจริงจังด้วย ถ้าวรรณวลีคือด่านเคราะห์ที่เขาต้องเจอก็ไม่มีประโยชน์จะหลบเลี่ยง ตุลธรรจึงตอบรับ “ได้ครับ”

และได้เห็นวรรณวลีหลับตาปี สีสหน้าเหมือนพลาดโอกาสที่จะรักษาชีวิตเขาไว้ได้

“สักทุ่มหนึ่ง รู้หรือยังว่าบ้านอยู่ไหน”

ตุลธรรตอบได้ทันที “รู้ครับ”

“ทำไม่รู้”

น้ำเสียงเย็นเยียบนั้นทำเอาตุลธรรนิ่งไปราวสามวินาที ก่อนตอบตามตรง “เคยไปส่งวันใหม่ครับ”

คราวนี้วรรณวลีมีสีหน้าเหมือน... แม้แต่ชีวิตตัวเองก็รักษาไว้ไม่ได้ วรรณวลีหันไปทางลูกตน “ป้าไม่เห็นรู้เรื่อง”

วรรณวลีจึงบอกคล้ายจะแก้ตัว “วันนั้นไปเจอคุณแคลร์ คุณแคลร์ให้พี่ตุลมาส่งใหม่เฉยๆ”

วรรณวลีพยักหน้ารับ หันกลับไปทางตุลธรร “กลับไปเถอะ ทุ่มหนึ่งเจอกัน... ต้องไปส่งใหม่”

ประโยคหลังนั้นหันไปถามลูกสาวตัวเอง และคนที่เฝ้ามองอยู่อย่างตุลธรรก็ต้องรีบพูด

“ไม่เป็นไรครับ จะเสียเวลาทำงาน ผมไปนะครับ”

วรรณวลีพยักหน้ารับด้วยท่าทีเหมือนเสียไม่ได้แล้ว ตุลธรรจึงหันไปมองวรรณวลี อ้าปากเพื่อเตรียมบอกลา ทว่า...

“ไปทำงานได้แล้วมั้ง”

วรรณวลีเพียงเหลือบมองตุลธรร ละล้าละลังเหมือนไม่อยากจะคุยอยู่กับพ่อตนเพียงลำพัง ตุลธรรจึงทำให้ทุกอย่างง่ายเข้าด้วยการก้มหน้าเพื่อลาวรรณวลีอีกครั้งแล้วเดินแยกไปเลย วรรณวลีถึงกับปล่อยลมหายใจ ยาวเหยียดอย่างโล่งใจ ก่อนหันกลับมาองหน้าพ่อตนคล้ายจะค้อน

วิวรรณกลับทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ “อะไร ป้าไม่ได้ทำอะไรเลย”

แหม... วรรณวลีศรีร้านจะพูด คงแขนพ้อเดินออกจากสตูดิโอ
พลงบอกความจริงข้อหนึ่งที่พ้อเธออาจลืมไป “ป้า โหมยี่สิบแปดแล้ว
อีกสองปีจะสามสิบแล้ว ใจคอป้าจะไม่ให้โหมยี่สิบแปดแล้ว”

“ป้าก็ไม่ได้ห้ามนี่”

วรรณวลีทำเสียงคำรามเบาๆ ในลำคอพลงกลอกตามองบน

“ป้าไม่ห้าม แต่ป้าทำหน้าที่ ทำตัวดูจนผู้ชายเตลิดไปหมด”

“เขาหนีกันไปเองนี่ ป้าไม่ได้ทำอะไรซะหน่อย”

ยังอีก... ถึงตรงนี้วรรณวลีก็ได้แต่หัวเราะพลงปลงไปด้วย อด
กังวลไม่ได้ว่าตุลธระจะเตลิดไปแบบผู้ชายเหล่านั้นโหม เท่าที่เห็นวันนี้
เขาก็ดูทำทายระบอบอยู่ ไม่แสดงท่าทีเกรงกลัวพ้อเธอ แต่ก็ยอมถอยให้
ไม่เข้าซัดันเพดานความโหดของพ้อเธอขึ้นไปอีก

เขาโกรธหรือเปล่า... วรรณวลีกังวลเรื่องนั้นด้วย ดังนั้นหลังจาก
แยกเข้าห้องทำงานส่วนตัวแล้ว หญิงสาวจึงกดโทรศัพท์หาตุลธระ ซึ่ง
เขาก็รับสายในเวลารวดเร็ว “พี่ตุล... อยู่ไหนหะคะ”

“กำลังหาร้านกาแฟอร่อยๆ กินครับ วันใหม่มีแนะนำโหมยี่”

วรรณวลีรู้ลึกลับเฉยเลย “ขอโทษนะคะ โหมยี่ควรจะไปกินข้าวกับ
พี่ตุลด้วยซ้ำ”

ตุลธระหัวเราะเบาๆ “เดี๋ยวก็ได้กินด้วยกันเย็นนี้”

“โหมยี่คนหัวลูกไปหมดตอนป้าชวนพี่ตุลมากินข้าว... พี่ตุลไม่
ตอบรับเลยคะ”

“ทำไมล่ะ”

“ก็... ป้าจะทำให้พี่ตุลอึดอัด ป้าค่อนข้าง...”

“หวงโหมยี่ พี่รู้แล้ว เพราะงั้นคนที่อึดอัดไม่ใช่พี่หรือ เป็นป้า
ต่างหาก”

วรรณวลีขมวดคิ้ว ยังไม่ค่อยเข้าใจนักว่าตุลธระต้องการสื่ออะไร

“ทำไมเธอคะ”

“ก็พี่จะมาแย่งของรักของหวงของป้าไปนะสิ”

วรรณวลีฟังแล้วห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ หญิงสาวอึ้งมึนจนแก้มตุ๋นไปหมด ทว่ารอยยิ้มค่อยๆ เลือนหายไปเรื่อยๆ เมื่อฟังตุลธรรพุดต่อ

“เพราะงั้น... ต่อกันไปตอนอยู่ต่อหน้าป้า ไหมห้ามเป็นคนกีดกันพี่ออกนะครับ”

“ใหม่ไม่ได้...” วรรณวลีเตรียมปฏิเสธ ทว่านึกความจริงออกก่อน เธอทำ ทั้งจะไม่ให้เขาปรากฏตัวต่อหน้าพ่อ ทั้งผลักใส่กีดกันให้เขากลับเร็วๆ “ใหม่ขอโทษค่ะ พี่ตุลเสียใจใช่ไหม”

“ใจเสียครับ ไม่ใช่เสียใจจริงๆ เรื่องนี้พี่อยากพูดกับใหม่ต่อหน้า แต่เราคงไม่ได้เจอกันก่อนเมื่อเย็นวันนี้ พ่อเจอกันก็คงไม่มีโอกาสได้พูดกันสองคน พี่ขอพูดทางโทรศัพท์นะคะ”

เธอจะทำอะไรได้อีก “ได้ค่ะ”

“ก่อนอื่น พี่ไม่อยากให้วันใหม่โกหกป้า ป้าจะเสียใจนะคะ”

วรรณวลีรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นเด็กหกขวบไปแล้ว แต่ก็จริงนั่นแหละ พ่อตุลธรรพุดอยู่ด้วยเธอก็ต้องโกหกพ่อไปตั้งหลายรอบ ซึ่งเธอก็ไม่ได้สบายใจเหมือนกัน

“พี่พยายามปิ่นข้ามกำแพงของป้าได้ ต่อให้ป้าหวงวันใหม่แค่ไหน กีดกันพี่แค่ไหนก็ไม่ใช่ปัญหา แต่ถ้าเมื่อไรพี่รู้สึกว่าการใหม่ไม่ได้ยอมให้พี่พยายาม ไม่ได้ยอมให้พี่ผ่านด่านป้าได้ อันนั้นเป็นปัญหา”

วรรณวลีได้แต่ตอบเสียงอ่อย “ค่ะ...”

“พี่ต้องแน่ใจว่าวันใหม่อยู่ข้างพี่ เอาให้ตรงที่สุด พี่ต้องแน่ใจก่อนว่าวันใหม่ชอบพี่จริงๆ”

“แหม... ใหม่ผู้ชายพี่ตุลด้วยการ์ตูนหายากครบชุดเลยนะคะ ไม่ชดพอเธอคะว่าใหม่ชอบพี่ตุลจริงๆ”

“ใช่ใจครับ เพราะงั้นตอนอยู่ต่อหน้าป้า ใหม่ก็ต้องมุงมันแบบนี้

เหมือนกัน ให้กำลังใจพี่ ไม่ใช่ทำให้เสียใจ”

วรรณวลีได้แต่ส่งเสียงจิมง่าอยู่ในลำคอ ที่สุดก็บอกไป “ตอนแจ้วบอกพี่ตุลเป็นคนดู ใหม่ไม่เชื่อเลยคะ”

ตุลธรรหวัเราะ “ไม่ นี่พี่ไม่ได้ดูใหม่ แล้วแจ้วนะ ถ้าพี่พูดนี่มๆ แบบที่พูดกับวันใหม่อยู่ที่นี่ แจ้วมันจะฟังเธอครับ”

ก็นั่นสินะ...

“วันใหม่คงไม่ดีระดับแจ้วไซ้ใหม่ละ”

ถึงตรงนี้วรรณวลีก็หัวเราะเบาๆ ก่อนตอบให้ตุลธรรสบายใจ “ไม่รู้เหมือนกันคะ แต่เชื่อว่าคนพวกเดียวกันถึงคบกันได้ไซ้ใหม่คะ”

ตุลธรรถอนใจยาว “พี่ต้องไปบนที่ไหนละคราวนี้...”

วรรณวลีไม่หัวเราะเบาแล้ว หญิงสาวหัวเราะเสียงดัง ก่อนหยุดเมื่อตุลธรรพูดอีกด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“วันใหม่เข้าใจพี่แล้วไซ้ใหม่ครับ”

แน่นอนว่าเธอรีบตอบกลับด้วยน้ำเสียงจริงจังเช่นกัน “เข้าใจคะต่อไปใหม่จะดันหลังพี่ตุลให้สู้กับป้าสุดตัวเลย”

“โอเค พี่จะได้สบายใจว่าจะไม่ล้มง่าย ๆ...”

“ใหม่จะไม่ยอมให้พี่ตุลล้มเด็ดขาด... เดี่ยวใหม่ส่งลิสต์ร้านกาแฟอร่อยๆ แกวนี่ให้หะคะ มือเย็นเจอกันคะ”

หลังตุลธรรวางสาย วรรณวลีเข้าแอปพลิเคชันสำหรับจดโน้ต จิ้มโน้ตรายชื่อร้านกาแฟอร่อยแล้วคัดลอกส่งไปให้ตุลธรรในแอปพลิเคชันสนทนาออนไลน์ ตามด้วยการกดสติ๊กเกอร์หัวใจไปให้อีกหนึ่งตัว

เธอกลับตุลธรรจะหนีมากเกินไป ก็เลยพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เขาเจอพ่อ แต่หลังคุยกับตุลธรรเมื่อครู่แล้ว วรรณวลีคิดว่าเธอต้องปรับความคิดใหม่ เธอต้องสนับสนุนอยู่เคียงข้างเขาอย่างที่เขาว่านั่นแหละ และถ้าจังหวะเหมาะๆ เธอจะบอกให้พ่อเข้าใจด้วย

ถ้าไม่ได้คนนี้ เธอก็ไม่เอาใครแล้ว!

ทำเป็นไม่สะทกสะท้านไปแบบนั้น... ตอนนี่ตุลธรรใจเต้นรัว รู้สึกว่ามือที่จับพวงมาลัยรถเริ่มเหงื่อออก ตอนรถมาจอดสนิทอยู่ในโรงจอดรถบ้านของวรรณวลีเรียบร้อย ชายหนุ่มก็ถึงกับต้องพองแก้มเปาลมออกจากปากกระบายความตื่นเต้น บอกตัวเองซ้ำๆ ว่าไม่เข้าถ้าเสียก็ไม่ได้ลูกเสีย ถ้าอยากได้ลูกเสียก็ต้องเข้าถ้าเสีย คงไม่หนักหนาเกินกว่าจะเอาชีวิตรอดหรอก *สู้เขาสิวะไอ้ตุล...*

เสียงเคาะหน้าต่างกระจกเกือบทำตุลธรรสะดุ้ง พอหันไปมองเห็นว่าเป็นวรรณวลีก็ยิ้มได้ รีบดับเครื่องยนต์ หันไปคว่าของฝากที่วางอยู่อีกเบาะแล้วลงจากรถ และได้แต่ยืนนิ่งมองหน้าวรรณวลี ส่งยิ้มให้กันอยู่อย่างนั้น ตุลธรรรู้สึกได้ วรรณวลียังเกรงๆ ไม่อยากให้เขาเข้าไปเผชิญสิ่งที่อยู่ในบ้าน ส่วนเขาก็ยังต้องการเวลาทำใจอีกหน่อย ต่างคนต่างไม่พูดอะไร แต่ดูจะสื่อสารกันได้ไม่ขาดตกบกพร่อง กระทั่ง

“จะไม่เข้าบ้านเหรอ”

เสียงเรียบเย็นที่ดังขึ้นทำให้ตุลธรรหันไปมองต้นเสียง ยกมือไหว้เมื่อเห็นวิรวรรณยื่นเท้าสะเอวมองด้วยสีหน้าสายตาไม่พอใจอย่างไม่ปิดบัง หันกลับไปมองวรรณวลีที่พูดมาเสียงเบา

“เข้าบ้านกันคะ”

ตุลธรส่งยิ้มให้ แล้วเดินตามวรรณลีเข้าบ้าน อดชนลุกไม่ได้ตอน เห็นว่าบ้านกว้างๆ ของวรรณลีไม่มีใครอยู่เลย... *นี่จะโดนหลอกมาห่า* จริงๆ *ไหมเนี่ย* เกือบสะดุ้งตอนวิวรรณ์พูด

“จะมากินอย่างเดียวหรือเปล่า”

ตุลธรลงไปเล็กน้อย ไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นหมายถึงอะไรกันแน่ แต่รีบเดินเข้าไปยื่นของฝากให้วิวรรณ์หวังเอาใจก่อนเป็นอันดับแรก แต่วิวรรณ์ไม่ได้รับไป เพียงยึดตัวขึ้นเล็กน้อยแล้วส่งของในถุง

“อะไร”

“ไวน์ครับ”

วิวรรณ์วัดตามอง เลิกคิ้วแล้วถาม “ให้เหล้าเท่ากับแข่ง นี่แข่งหรือ”

ตุลธรรอยากฆ่า แต่ไม่แน่ใจว่าวิวรรณ์เล่นมุกหรือเปล่า ที่สุดจึงตอบกลับเสียงเบา “ไวน์ครับ”

ไม่ใช่เหล้า ไม่ได้แข่งสักหน่อย!

ผลคือวิวรรณ์มองตาเขียวปัดจากที่แต่เดิมาก็เขียวปัดอยู่แล้ว ตูลธรส่งยิ้มให้แล้วรีบหยิบขวดไวน์โชว์ให้เห็นฉลาก รีบพูด “ผมไม่แน่ใจว่าคุณอาชอบกินไวน์แบบไหน เลยเลือกเป็นตัวนี้มาก่อน”

วิวรรณ์ทำเป็นเหลือบมอง ก่อนหันกลับไปจ้องเพื่อพิจารณาดูอีกที ไวน์ยี่ห้อนี้หาซื้อยาก ใช้อุ่นทำสายพันธุ์ในการผลิต รสชาติและรสสัมผัสไม่ต้องพูดถึง เพราะได้นักออกแบบไวน์จากฝั่งอเมริกาและฝั่งฝรั่งเศสร่วมมือกัน... วิวรรณ์เหลือบมองตุลธรที่ยังยิ้มใส่ไร้พิษภัยให้ดูเหลือบมองไวน์อีกที ที่สุดก็คว่ำขวดไวน์จากตุลธร เอ่ยสั้นๆ “ขอบใจ”

แล้วหันหลังออกเดินไปอีกทาง วรรณลีอาศัยจังหวะนั้นรีบเดินไปเคียงตุลธร เงยหน้ามองแล้วทำหน้าที่สงสัยว่าเขาจับจูดอ่อนพ่อเธอได้อย่างไร และกระจ่างใจเมื่อตุลธรกระซิบบอกสั้นๆ

“แจ้ว”

วรรณวลีถึงบางอ้อ ได้รับคำแนะนำจากจิตลาณีเอง จะไม่รู้ใจได้
อย่างไรเพราะก่อนหน้านี้เพื่อนดีมของพ่อก็จิตลาณีแหละ จิตลาณีไม่รู้
เรื่องไวน์ลิกเหมือนพ่อ ไม่ได้อยากรู้ความเป็นมาเป็นไป ใช้องุ่นพันธุ์
ไหน ผลิตเมืองไหน อาศัยแค่กินแล้ววิเคราะห์ได้ว่าอร่อยหรือไม่อร่อย
ชอบหรือไม่ชอบ กับความสามารถพิเศษคือดีมเครื่องดีมแอลกอฮอล์
แล้วไม่เมา เลยกลายเป็นเพื่อนดีมคนโปรดของพ่อไปเลย

“ใหม่ จะช่วยป้าทำกับข้าวไหม”

“ค่า” วรรณวลีรีบส่งเสียงตอบรับ ก่อนหันไปเข้ากับตุลธรรที่เหมือน
มีเสียงปึงดังขึ้นในหัว จึงพูดมา “พี่ว่าป้าถามพี่มากกว่า”

เพราะไม่อย่างนั้นเมื่อกี้คงไม่ถามนำว่าเราจะมากินอย่างเดียว
หรือเปล่าหรือ

“ใหม่รู้ว่าพี่ตุลทำได้”

ต้องรู้แหละ เพราะหลายครั้งที่วรรณวลีไปหาจิตลาที่บ้านไร่ของ
นิชฌาน ก็เป็นเขากับนิชฌานที่เป็นคนทำอาหารให้กิน ตูลธรรเดินตาม
วรรณวลีเข้าครัว มองปราดเดียวก็รู้ว่ายังไม่ได้เริ่มทำอาหารเลย ผักยัง
อยู่ในถุงด้วยซ้ำ ตูลธรรยิ้มเพราะเข้าใจเจตนาของวิวรรณ์ คงไม่ได้อยาก
รู้ว่าเขามีทักษะการทำอาหารหรือเปล่า แต่อยากดูว่าเขามีน้ำใจไหม
ตูลธรรเดินเข้าไปส่องวัตถุดิบทั้งหมด แล้วบอกกับวิวรรณ์ “ให้ผมทำอะไร
สั่งได้เลยนะครับ”

“ฉันจะไปสั่งอะไรแขก ฉันมีมารยาท”

ตูลธรรยิ้มน้อยๆ หันไปทางวรรณวลีที่เข้ามาใกล้ หยิบผักถุงหนึ่ง
ส่งให้เขา

“ล้างผักก่อนดีกว่าคะ...” บอกแล้ววรรณวลีก็หันไปทางพ่อ “ป้า
เปลี่ยนใจให้พี่ๆ กลับมาช่วยทำไหม”

ได้ยินแบบนั้นตูลธรรก็เดาได้ว่าปกติที่นี้คงมีคนคอยช่วยทำงานบ้าน

นั้นแหละ แต่พอเขามาก็ให้ทุกคนพักงานหมด ตูลธรรเห็นภาพตัวเองกำลังเก็บล้างจานหลังจากทุกคนอึ้งหน้าชัดเจนมากทีเดียว...

“ไม่ต้อง ถ้าใหม่ไม่อยากจะช่วย ป้าทำคนเดียวได้”

วรรณวลีลอบกลอกตา สบตากับตูลธรรแล้วเบาใจที่เขายิ้มแล้วรีบฝึกไปจากมือเธอ บอกเสียงเบา

“มา เริ่มกันเลย”

ตูลธรรเริ่มปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยงานครัว คิดในใจว่าดีแค่ไหนที่เขารองท้องมาแล้ว อย่างน้อยก็ไม่หิวไม่ทรมาณ ไม่มีเสียงท้องร้องดังลั่นให้เสียงเป็นประเด็นใดได้อีก บอกตามตรงตอนนี้ตูลธรรก็เกร็งไปหมด พูดเล่นกับวรรณวลีที่ไร้อะไรจะมีสายตาดูพิฆาตมาจากวิวรรณ์อยู่เรื่อย ที่สุดเลยก้มหน้าก้มตาทำงานของตนไป ซึ่งก็คือการชอยพริก ชอยหัวหอมสำหรับทำยำวุ้นเส้น รู้ว่าวิวรรณ์คงอยากทรมานเขาด้วยหัวหอมนี้แหละ แต่เสียใจด้วยเพราะเขามีวิธีไม่ให้แสบตา

ตูลธรรลองมาหมดแล้ว ทั้งแช่หัวหอมในน้ำก่อนหั่น หั่นในน้ำที่ไหลผ่าน ใช้มีดเปียกน้ำ คาบไม้ขีดไฟ สรุบได้ว่าวิธีที่ทำให้แสบตาน้อยสุดคือความเร็ว เขาชอยหัวหอมสามลูกใหญ่ๆ รวดเดียว โยกใส่โถผสมอาหารแล้วนำไปวางให้ห่างจากตัว ตอนนี้เขาแค่แสบตานิดๆเท่านั้น ยังไม่ถึงกับน้ำหูน้ำตาไหล พอหันไปมองวิวรรณ์ก็เห็นมองมาอยู่แล้ว... ตูลธรรส่งยิ้มให้และได้แต่คิดในใจ เพราะความไวเป็นเรื่องของปีศาจ ถ้าวิวรรณ์เตรียมวิธีนี้ไว้ทรมานเขาก็ต้องผิดหวังแล้วแหละ

“ใช้มีดคล่องดีนะ”

ตูลธรรยิ้ม... ก็เป็นประเด็นจนได้ แต่ยังไม่รู้ไม่ชี้ ไม่สนน้ำเสียงหาเรื่องนั้น ตอบกลับไปตามปกติ “ผมช่วยพ่อทำครัวแต่เด็กครับ”

วิวรรณ์ไม่ตอบรับ ไม่พยักหน้าด้วยซ้ำ ทำเหมือนไม่ได้คุยกับเขาตั้งแต่แรก แต่พอผู้อาวุโสหันไปคุยกับลูกสาวตัวเอง ตูลธรรก็แทบสลักหน้าลาย นี่ถ้ากินน้ำอยู่มีน้ำพุจริงๆ

“ไม่กลัวเหรอ”

วรรณวลียังงง ขณะตุลธรเข้าใจแจ่มแจ้ง...

ใช้มีดทดลองไปก็ไม่ดีอีก เกิดเขากลายเป็นผู้ขายสารเลวอยากใช้
มีดทำร้ายวรรณวลีขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ตุลธรจะบ้า!

กระนั้นก็ทำได้แค่นั่งเสียบ หางานให้ตัวเองทำต่อ ยืมได้ตอนได้ยิน
วรรณวลีที่คงเข้าใจความนัยแล้วตอบพ่อตัวเอง

“กลัวทำไม แค่มีด ป้ารู้ไหมว่าพี่ตุลใช้ปืนก็ทดลอง ถอดประกอบ
อย่างไร ยิ่งก็แม่นด้วย”

จริงอยู่ว่าก่อนหน้านี้ตุลธรรออยากให้วรรณวลีคอยดันหลัง... แต่นี้ก็
ดันเกินไป ตูลธรมองวิวรรณ์ซึ่งตอนนี้จ้องหน้าลูกสาวตน พุดเสียงเรียบ

“ปืนก็ตายไวดี”

“ป้า!” วรรณวลีร้อง หน้านิ้วคิ้วขมวดแต่ก็หัวเราะไปด้วย หงุดหงิด
แต่ก็ขำที่พ่อจะโยนข้อหาหนักให้ตุลธรไม่เลิก ก่อนหันขวับไปอีกทาง
เมื่อมีหนึ่งเสียงดังลั่นขึ้น

“ฮ้ายฮายยย ทำอะไรกันอยู่ทุกคน”

วรรณวลีมองผู้มาใหม่ก่อนหันมองหน้าพ่อตน... พ่อไม่บอกว่าแม่
จะมา นี่พ่อกะเล่นงานความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับตุลธรเต็มทีเลยสินะ
หญิงสาวถอนใจยาว รีบเดินเข้าไปรับลูข้าวของจากแม่พร้อมทักทาย
ด้วยการถาม “หม่าม้ามาคนเดียวเหรอ”

นินดาสายหน้า ตอบทันที “มากับคนขับรถของหม่าม้า”

วรรณวลียิ้มอ่อนกับคำตอบหน้าตายนั้น ก่อนหันไปมองด้านหลัง
เมื่อคนขับรถของแม่ปรากฏตัว เพราะของเต็มสองมือเลยทำได้แค่ก้ม
ศีรษะลงแทนการไหว้ เอ่ยถามมะลูสีซึ่งทำงานเป็นลูกเรือบนเครื่องบิน
“วันนี้ไม่มีบินเหรอคะ”

“ไม่มีนะสิ จังหวะดีจัง”

วรรณวลีถอนใจยาว เห็นสีหน้าแววตาขบขันของมะลูลีแล้วรู้ว่าระหว่างเดินทางมา คงพูดคุยกับแม่เธอมาพอสมควร วรรณวลีเดินไปวางของไว้บนเกาะกลางเตรียมอาหาร เห็นพ่อพยักพืดกับแม่เป็นการทักทาย ก่อนรับไหว้จากมะลูลี

“หน้าดูเซียวเซียว อารมณ์ไม่ดีเพราะมีคนมาจีบลูกสาวเธอ”

เอาเข้าไป... มะลูลียังทักพ่อเธอราวกับจะยั่วให้พ่อโมโหมากขึ้น วรรณวลีเห็นพ่อสายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันกลับไปทำอาหารต่อ พ่อหันมาอีกทีก็เห็นแม่เข้าไปเกาะแขนตุลธรรแล้ว

“นี่เธอ คนที่ทำให้ป่าต้องเรียกรวมพล”

วรรณวลีเหนื่อยใจ แต่ก็พยักหน้าตอบแม่ แล้วออกปากแนะนำ “ที่ตุลคะ คนนี้ห่าม่านุ่มนวลสุดสวยของใหม่คะ ส่วนคนนี่แม่ลี”

วรรณวลียังแนะนำไม่จบ นวินดาก็แทรกให้

“คนขี้บรถของห่าม่าเอง”

วรรณวลีถอนใจยาว ขณะคนขี้บรถอย่างมะลูลีหัวเราะร่วน ตุลธรรเฝ้ามองมาสักระยะแล้ว ค่อนข้างแน่ใจว่าห่าม่าสุดสวยกับแม่ลีของวรรณวลี ถึงแม่เพศโดยกำเนิดเดียวกันแต่อาจเป็นคนรักกัน แต่ไม่กล้าแสดงออกมากเพราะกลัวว่าสิ่งที่เขาเข้าใจจะเป็นความเข้าใจผิด แล้วจะก่อให้เกิดปัญหากับตน *ทำไมก่อนหน้านี้เขาไม่ยอมถามไถ่เกี่ยวกับครอบครัวของวรรณวลีไว้บ้างนะ*

“ทำไมไม่บอกว่าลีเป็นแฟนนุ่ม”

คำถามห้วนๆ จากวิวรรณ์ทำให้วินดาถึงกับสายหน้า หันไปเถียง

“ไม่ได้จะไม่บอก ก็ต้องบอกแน่ๆ อยู่แล้ว ป่านะใจร้อนไป รู้นะว่าที่นัดมานี้เพราะอยากให้แฟนยัยใหม่รู้ว่าครอบครัวเรามันประหลาดรอบอกตอนกินข้าวก็ได้”

วรรณวลีรีบยกมือขึ้นโบกกระวี บอกแม่ตน “เปล่าห่าม่า พี่ตุลไม่ใช่แฟนใหม่”

“อ้าว!”

เสียงประสานนั้นเกิดจากนวินดากับมะลูลี ซึ่งมองหน้ากันแล้วหันมองตุลธรรที่ยืนยิ้มชื่อให้ดูอยู่ เป็นนวินดาที่หันไปคุยกับลูก

“ถ้าไม่ใช่แล้วป้าจะ...”

วรรณวลีรีบยกมือห้าม รีบพูด “หม่าม่าก็ฟังใหม่แนะนำพี่ตุลก่อน”

นวินดาจึงยิ้มนิ่ง กระทั่งวรรณวลีที่ถอนใจออกมาอีกเชือกพูดต่อ

“พี่ตุล ตุลธรร”

นั่นสินะ แล้วตำแหน่งของตุลธรรตอนนี้คืออะไรล่ะ คิดไปคิดมา วรรณวลีก็มาสรุปจบที่... “เราคุยๆ กันอยู่”

นวินดาถึงกับทำตาโต “หืม แค่คุยกันอยู่เองหรือ งั้นป้าก็ไม่เห็นต้องเรียกพวกเรามาเลย”

ก็นั่นแหละสิ วรรณวลีก็งงเหมือนกัน นี่ถ้าใครอีกคนมาด้วย...

“อยู่กันครบแล้ว ผมมาสายหรือครับเนี่ย”

มาจริงแฮะ... วรรณวลีไม่กลอกตามองบนแล้วตอนนี้ แต่เงยหน้ามองเพดานไปเลย ได้สติอีกทีตอนได้ยินเสียงแม่หัวเราะแล้วลูบหลังเธอเบาๆ ก่อนแม่จะผละไปหาผู้มาใหม่เพื่อช่วยถือของ พร้อมทักทาย

“โง่ อธิป สบายดีนะ”

“สบายดีครับ พี่หนุ่มกับสี่ละ”

นวินดาตอบรวบให้ “สบายดีทั้งสองคนจ้ะ”

อธิปเดินเข้าไปในครัว ส่งยิ้มให้ชายหนุ่มแปลกหน้าเป็นอันดับแรก ก่อนส่งเสียงทักคนที่เอาแต่หันหน้าเข้าเตา ไม่สนใจใครทั้งสิ้น “พี่วรรณ ผมมาแล้ว”

“เออ”

ลิ้นเสียงตอบรับห้วนสั้นนั้น อธิปก็หันไปยกมือตั้ง รอไม่นานมะลูลีก็ตีมือตัวเองลงมา แล้วถามคำถามที่มะลูลีต้องตอบมาแล้ว

“ไม่มีบินหรือ”

“ถึงมีก็ต้องงดแล้วแหละ”

อธิปและมะลูลีพากันพยักหน้าระรัว คล้ายจะยืนยันว่าเหตุการณ์วันนี้พลาดไม่ได้จริงๆ อธิปเองก็สารภาพ “ผมแลกกะเลย”

สุดท้ายก็หันไปมองตุลธร ก่อนหันไปพยักพยักกับบรรณวลี ซึ่งก็ถอนใจยาวไม่รู้รอบที่เท่าไรแล้ว หันไปทางตุลธรที่ยังยิ้มไม่เปลี่ยนแปลง

“พี่ตุลคะ อธิป”

“ก็บอกให้เรียกพ่อไง” อธิปแทรกทันที และขำเมื่อเห็นบรรณวลียกมือขี้ผมตัวเองจนยุ่งไปหมด แต่ก็ยอมแก้ให้

“พ่ออธิปคะ คุณพ่ออธิปคะ นี่พี่ตุลคะ”

“แฟน?”

บรรณวลีแทบหมดความอดทนแล้ว! “จะไม่ได้เป็นแฟนก็เพราะป้าม้าพ่อแม่มารุมพี่ตุลนี่แหละคะ”

ขณะบรรณวลีหน้ามู๋ ทว่านวินดา มะลูลี และอธิปต่างพากันหัวเราะ ตูลธรหยุดตัวเองไว้แค่อึดๆ ไม่อยากหัวเราะร่วมด้วยเพราะกลัวจะทำให้วิวรรณหาเรื่องตนได้อีก ขณะวิวรรณนั้นนั่งสนิท เทกะหล่ำปลีผัดน้ำปลาลงชามเปลือใบใหญ่ แล้วหันไปบอกลูกตน

“ใหม่ อธิป ลี ไปเอาของลงจานให้เรียบร้อย แล้วจัดโต๊ะเลย”

บรรณวลีตอบรับพ่อ ก่อนหันไปทางตุลธร “ไปคะพี่ตุล”

ทว่า... “ตุลอยู่นี่”

คำประกาศิตจากพ่อทำให้บรรณวลีชะงัก หันมองตุลธร เห็นยังมีรอยยิ้มแบบเดิมอยู่บนใบหน้า แล้วพยักหน้าบ่อยๆ แทนคำบอกให้เธอทำตามที่พ่อบอก บรรณวลียังลังเล แต่ยอมออกเดินเมื่ออธิปคว้าแขนพลางคว่ำถุงข้าวของมายัดใส่มือเธอ แยกไปจัดเตรียมจานชามแล้วเป็นคนยกออกไป มะลูลีเองก็เข้าช่วย

ที่สุดในครีวก็เหลือเพียงตุลธร นวินดา และวิวรรณ

ตุลธรสบตากับนวินดาที่มองมาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม เห็นแล้วรู้ว่า

เอาใจช่วยจึงยิ้มกว้างขึ้นอีกหน่อย พลันหุบยิ้มเมื่อวิวรรณ์บอก

“อธิปนั่นแฟนฉัน”

ตุลธรพยักหน้า ตอบรับเสียงเรียบ “ครับ”

“ไม่ตกใจเหรอ”

ตุลธรส่ายหน้า “ตอนได้ยินคุณอธิปบอกให้วันใหม่เรียกพ่อ ก็พอเดาได้”

วิวรรณ์พยักหน้า ใบหน้ายังขึงตึง “ฉันกับนุ่นแต่งงานกันเพราะทางบ้านจัดการ”

ตุลธรพยักหน้าอีก “ครับ”

“เราอยู่ด้วยกันจนมีวันใหม่ จนวันใหม่ขึ้นมอหนึ่งเราก็แยกย้าย”

ตุลธรจะทำอะไรได้อีก... “ครับ”

นวินดาขอฟุดบ้าง “แต่เราก็จับกันด้วยดีนะ तुลคงพอเดาได้”

ตุลธรรยิ้มกว้างขึ้น... ก็ถ้าพากันมารุมเขาแบบนี้ได้ ก็ต้องจับกันด้วยดีแหละ “ครับ”

“ใจคอจะพุดแค่ครับเหรอ”

เฮ้อ... เขาผิดอีก ตูลธรหันไปยิ้มกับวิวรรณ์ อยากรู้คำว่าครับอีก เพื่อดูปฏิกิริยาของผู้อาวุโส แต่ก็ไม่อยากรุกเกะเกิด จึงพุดไปอีกทาง “ตอนนี้ผมอยากฟังมากกว่าครับ”

“ไม่อยากรู้อะไรเหรอ”

คำถามนั้นจากวิวรรณ์ทำให้ตุลธรนั่งคิด เขาอยากรู้อะไรไหมนะ... อ้อ มีเรื่องหนึ่ง “ระหว่างนั้น... วันใหม่เป็นยังไงบ้างครับ”

“ระหว่างไหน” วิวรรณ์ถามเสียงห้วน ตูลธรตอบได้ทันที “ระหว่างที่คนเป็นพ่อแม่จัดการปัญหาระหว่างกัน... วันใหม่เป็นยังไงบ้างครับ”

วิวรรณ์กับนวินดามองหน้ากัน คราวนี้นวินดาเป็นคนตอบ

“กระทบแหละ ไม่มากก็น้อย หลังจากมีวันใหม่พวกเราไม่ได้ยุ่งกันแบบสามีภรรยาแล้ว อยู่กันแบบเพื่อน ทำหน้าที่พ่อกับแม่ ตอนยัง

เล็กๆ วันใหม่ไม่เข้าใจหรอก แต่พอโตแล้วเขาก็พอรู้ว่าเราเป็นยังไง ก็มีต่อต้านอยู่สักพัก... แต่สุดท้ายก็เป็นวันใหม่ที่บอกให้พวกเราแยกกันไปมีชีวิตของตัวเอง”

ตุลธรเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ซึ่งวินดาก็หัวเราะแล้วพยักหน้าเอื่อยยิ้น

“ใช่ วันใหม่เป็นคนบอกให้เราแยกย้ายกันไป แต่เขาขอสัญญาว่าเราสองคนต้องมีความสุขกว่าตอนอยู่ด้วยกัน”

ตุลธรมยิ้มกว้าง “เป็นเด็กน่ารักจังนะครับ”

พูดไปแล้วก็สะดุ้ง เพราะวิวรณ์ที่กำลังคลุกย่ำวันเส้นอยู่เคาะที่ตักสปาเกตต์กับอ่างผสมเสียงดัง ส่วนวินดาก็ยิ้มซ้ำ หันไปแสรวิวรณ์

“ทำไม เขาเห็นลูกเราเป็นเด็กน่ารัก ไม่ตีเธอ”

วิวรณ์ไม่ตอบ แค่มืดปากเบาๆ ก่อนหันไปมองตุลธร เอื่อยถาม “แล้วไม่กลัวเธอ”

ตุลธรง... “กลัวอะไรเธอครับ”

“คบๆ กันไป อยู่ๆ วันใหม่อาจเปลี่ยนใจไปชอบผู้หญิงอีกคนก็ได้”

“ป้า...” นวินดาปราม ทว่าวิวรณ์ไม่ยอมแพ้ เลียงทันที “ใครจะรู้เรื่องเพศนี่อาจเป็นกรรมพันธุ์ เราเป็นเกย์ทั้งคู่ วันใหม่จะเหลือเธอ”

นวินดาถึงกับถอนใจยาว ก่อนหันไปมองตุลธรที่ตอบมาเสียงเบา

“จะชอบใครก็ได้ แค่วันใหม่มีความสุขก็พอครับ”

นวินดายิ้มกว้าง ยอมรับตุลธรในวินาทีนั้น ขณะวิวรณ์ไม่พูดอะไรหันกลับไปเทย่ำวันเส้นลงจานใบใหญ่ แต่นวินดาเห็นรอยยิ้มน้อยๆ ของวิวรณ์ ที่สุดนวินดาก็เดินไปตบป่าตุลธรเบาๆ ก่อนเดินห่างไป ตูลธรรยังไม่หายง ก็ต้องหันมารับชามย่ำวันเส้นที่วิวรณ์ส่งมาให้

“เอาออกไปก่อน ป้าจะหยิบแก้วไวน์”

ตุลธรยิ้มนิ่ง ตัวแข็งอยู่เป็นครู่ ก่อนยิ้มกว้างและตอบรับ “ครับป้า”

วิวรณ์ที่กำลังเปิดตู้เก็บแก้วถึงกับหันขวับมอง พูดเสียงโหดหน้า

โหด “อย่าให้มันมาก”

แน่ละ ตูลธรรเป็นเด็กเชื่อฟัง เลยตอบรับทันที “ครับป้า”

แล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องครัวไป ให้วิวรรณ์ได้แต่มองตามขณะ
มือหนึ่งเท้าสะเอว... *ไอ้หมอนี่!*

วรรณวลี แปลกใจไม่น้อยที่จู่ๆ ความอึดอัดระหว่างตูลธรร
กับพ่อเธอก็เหมือนจะสลายไป ยิ่งตอนไวน์เข้าปากไปแล้วสองแก้ว เปิด
ไวน์ขวดที่สองและสามตามมา ก็ดูจะกลายเป็นคุยกันถูกคอไปแล้ว
วรรณวลีนั่งเท้าคางมองพ่อกับตูลธรรคุยกัน ก่อนหันไปทางแม่ที่เอนตัว
เอาไหล่มาสะกิด ตามด้วยการกระซิบ

“คุณั้นเคลียร์กันในครัวเรียบร้อยแล้ว... ตูลน่าจะผ่านป้าได้แล้ว”

วรรณวลียิ้มกว้าง มองตูลธรรกับพ่อตอนอีกที ก่อนหันกลับไปถาม
แม่ตน “แล้วหม่าม้าล่ะ”

“บอกตรงๆ นะ ผ่านตั้งแต่กล้ามากินข้าวที่นี้แล้ว แถมตอนเจอ
พวกเราเฮโลกันมาก็ไม่หนี ปักหลักสู้ ดูมันคงดี”

วรรณวลียิ้มกว้างขึ้นอีก อยากจะบอกว่าเธอชอบตูลธรรก็เพราะ
ความเป็นผู้ใหญ่ของเขานั้นแหละ

การพูดคุยหลังมื้ออาหารหยุดชะงักลงเมื่อโทรศัพท์ตูลธรรดังขึ้น
และเขาบอกให้ทุกคนรู้

“คนขับรถมาแล้ว ผมขออนุญาตลาเลยนะครับ”

ตูลธรรโทรบอกให้นิชฌานส่งคนขับรถมาตั้งแต่วิวรรณ์เปิดไวน์ขวด
ที่สอง ดีที่คนขับรถมาช่วงเวลาที่เราเรียกว่าพอดี ไม่เร็วไปและไม่ช้าไป
ตูลธรรยิ้มกว้างตอนวิวรรณ์ออกปากด้วยตัวเอง

“วันใหม่ออกไปส่งตูลลี”

คนที่ยิ้มกว้างกว่าตูลธรรจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากวรรณวลีเอง
หญิงสาวลูกยีน รोजนตูลธรรลูกยีน ทำความเคารพทุกคนแล้วเดินเข้า

มาหาจึงเดินเคียงกันออกไป วรรณวลีอดถามไม่ได้

“เมาใหม่คะเนี่ย ป้าเหมือนจะมอมผีตุลเลย นี่ถ้าคนขับรถมาช้ากว่านี้มีเปิดขวดสี่แฉ”

ตุลธรรหวัระเบาๆ “ไม่เมาครับ พี่ทางเดียวกับแจ้ว”

“อ้อ... กินยังงี้ก็ไม่เมาสินะ วรรณวลีส่งเสียงตอบรับ แล้วถามอีก “ตกใจใหม่คะ วันนี้”

“ตอนแรกตกใจ ไม่แน่ใจว่าทุกคนหวงใหม่ระดับไหนกันบ้าง กลัวถ้าเป็นระดับเดียวกับป้าหมด เราจะฮึดอัดกัน”

วรรณวลีพยักหน้า เล่าเหตุการณ์หนึ่งให้ฟัง “เคยมีคนทีจีบใหม่หายหน้าไปด้วยนะคะ พอรู้ว่าป้ากับหม่าม้าของใหม่เป็นแบบนี้”

ตุลธรรเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจในแวบแรก ก่อนพยักหน้าอย่างยอมรับว่าเรื่องนั้นก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ ใจคนเราเปิดกว้างไม่เท่ากัน

“ไม่รู้ว่าคุณป้ากดดันไม่ไหว หรือทนความงของบ้านใหม่ไม่ไหว”

ตุลธรรแค้ยิ้ม ไม่พูดอะไรกระทั่งวรรณวลีถามเอง

“พี่ตุลคิดยังไงคะ”

ตุลธรรตอบได้ทันที “พี่ว่าน่ารักดี น่ารักตั้งแต่ที่วันใหม่เป็นคนบอกให้ป้ากับหม่าม้าแยกย้ายกันไปมีชีวิตของตัวเอง”

“ฮะ...” วรรณวลีร้องอย่างประหลาดใจ “พี่ตุลรู้เรื่องนั้นด้วย...”

ตุลธรรพยักหน้า พูดต่อ “แล้วก็น่ารักมากที่ทั้งป้ากับม้ายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน กลายเป็นใหม่มีพ่อสองคน แม่สองคน... คู่้มมาก”

วรรณวลีคิดตามที่ได้ฟัง แล้วอดหวัระไม่ได้ “พอฟังพี่ตุลพูดก็รู้สึกตัวเองโชคดีขึ้นมาทันทีคะ”

ตุลธรรเห็นว่าใกล้จะถึงประตูรั้วแล้ว จึงเรียกหญิงสาวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “วันใหม่”

วรรณวลีเลิกคิ้ว หันมองตุลธรร มองหน้าจริงจังของเขาแล้วอดพูดไม่ได้ “ใหม่กลัวนะคะ... จะบอกว่าเราเป็นพี่น้องกัน เป็นเพื่อนกันดีกว่า

อะไรแบบนี้ไหมคะ”

ตุลธรรหวัระ ธิบอบ “ตรงข้าม... พี่ว่าเราเป็นแฟนกันดีไหม”

วรวณวลีหยุดเดิน มองหน้าตุลธรรณี ผ่านไปราวห้าวินาทีได้ กว่า
จะพูดได้อีกครั้ง “ไม่เมาแน่นอนคะ”

น้ำเสียงและสีหน้าจริงจังของวรวณวลีทำให้ตุลธรรหวัระร่วม
ออกเดินอีกครั้งพร้อมกับพูด “นั่นไว้คุยกันอีกทีดีกว่า”

“เป็นแฟนกันก็ดีคะ ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ป้ายอมให้พี่ตุลเรียก
ป้าด้วย ใหมไม่ยอมปล่อยให้ตุลไปหอรอกคะ”

ตุลธรรหันไปมองคนข้างหลังที่พูดมาเสียงดังฟังชัด ส่งยิ้มให้แล้ว
หยุดรอที่ประตูเล็กด้านข้าง วรวณวลีกรีโมตปลดล็อกประตูให้ ตุลธรร
รอจนมีช่องพอดีตัวจึงเดินออกไป แล้วต้องประหลาดใจที่เห็นนิชฌาน
ลงมาจากรถ ตามด้วยคนขับรถที่ลงมาแล้ววิ่งไปเปิดประตูอีกฝั่ง ตุลธรร
รู้ทันทีว่าจิลลามาด้วยและกำลังสวมบทแฮดรูณที่ต้องมีคนเปิดประตู
รถให้อยู่ จึงหันไปบอกรวณวลีที่ยังอยู่ภายในรั้วบ้าน

“ฉานกับคุณแคลร์มา”

วรวณวลีเบิกตา พอเห็นจิลลาก็เดินเข้าไปหา ขณะตุลธรรส่งกุญแจ
รถตนให้คนขับรถแล้วชี้จุดที่รถตนจอดอยู่ให้ ยืนรอกระทั่งวรวณวลีส่ง
จิลลากลับขึ้นไปนั่งบนรถเรียบริ้อย เดินกลับมาหาแล้วจึงเอ่ยถาม

“อัปเดตเพื่อนหรือยัง”

วรวณวลีทำหน้าง “เรื่องอะไรคะ”

“เรื่องใหม่มีแฟนแล้วไง”

วรวณวลีทั้งขำทั้งเขิน สายหน้าน้อยๆ แล้วบอก “ไว้ใหม่จะถาม
อีกทีตอนที่ตุลไม่เมาคะ เพื่อพี่ตุลเปลี่ยนใจ”

ตุลธรรแค่หวัระ ไม่พูดไม่คำน เห็นวรวณวลีหันมองทางหน้าบ้าน
จึงหันไปมองตาม เห็นวิวรณ์ออกมายืนกอดอกมองก็รีบบอก “ใหม่เข้า
บ้านเถอะ ไว้คุยกัน”

ตุลธร ยืนรอนจนวนรรณวลีเดินไปถึงตัววิวรรณ์ ก้มหน้าลงนิดๆ เมื่อวิวรรณ์โบกมือให้ รอนจนวนสองฟอลูกเดินกลับเข้าบ้านไปแล้ว จึงเดินไปเปิดประตูขึ้นนั่งบนเบาะหลัง รถออกได้สักพักจิลลาจึงถาม

“เป็นไง รอดไหม”

ตุลธรถามย้อน “อย่าบอกว่าเพราะอยากรู้เลยมารับเองนะ”

จิลลาหัวเราะร่วน จะเป็นอย่างไรไปได้ยังไงล่ะ ถ้าไม่อยากจะรู้ก็แค่ส่งคนของกัญจนธรรมามารับ ไม่ต้องขับมาเองหรอก

“อบรมภรรยาบ้างนะมาน”

นิชมานได้แต่ขำ ขำมากขึ้นตอนจิลลาหันไปบอกตุลธร

“จะมาอบรมอะไรแจ้ว พอบอกอยากรู้ว่าพี่ตุลจะเป็นไง เพราะป้าหวังชัยใหม่มาก คนที่ควักกุญแจรถก่อนคือคุณมานหะ”

ได้ฟังดังนั้น ตูลธรรก็เอื้อมมือไปตบป้านิชมานหนักๆ สายหน้าอย่างอ่อนใจตอนนิชมานเอ่ยถาม

“แล้วรอดไหม”

เงียบพอให้คนฟังลั่นอยู่ครู่ ตูลธรรก็หัวเราะหิ “ป้ายอมให้เรียกป้าไม่รู้ว่ารอดหรือไม่รอด”

จิลลาตาโต หันมองหน้าตุลธร พอเห็นใบหน้านั้นนอกมันใจว่าตน
'รอด' แน่ๆ ก็ยกนิ้วโป่งให้ *ค่อยคุ่มค้ำกับการบุกห้องเก็บไวน์ของบ้าน
กัญจนธราหน้อย* ตาที่โตอยู่แล้วยิ่งถลนมากขึ้นตอนตุลธรถาม

“แจ้รู้เรื่องครอบครัวใหม่ของป้ากับหม่าม้าไหม”

“พี่ตุลเจอหม่าม้าด้วยหรือ”

“เจอ ครบเลย ลีคน”

“สุดยอด... ปกติต้องเป็นคนที่ยัยใหม่ตกลงคบแล้ว พาไปแนะนำ
กับป้าถึงจะได้เจอครอบครัว นี่ยังไม่ทันคบกันเลย ป้าจัดการพี่ตุลไว้มาก”
ตุลธรหัวเราะ “คงเซนส์ได้ว่าพี่จริงจังมั้ง”

จิลลาพิจารณาความเป็นไปได้ด้วยประสบการณ์ทั้งหมดที่มี เธอ
รู้จักพ่อลูกคู่นี้มานาน เธอคิดว่าทำไมตุลธรเจอแบบนี้ “หรือไม่ก็คงชอบ
พี่ตุลแหละ อยากรู้ว่าพี่ตุลจริงใจแค่ไหน เลยจัดหนักให้แต่แรกเลย”

ก็เป็นไปได้... ถ้าไม่เพราะชอบอยู่แล้ววิวรรณ์อาจไม่ยอมรับเขาได้
เร็วขนาดนี้ ตอนแรกๆ ที่ยังทำหน้าที่โตอยู่คงเพราะไม่แน่ใจว่าเขาจะ
ผ่านด่านครอบครัวหรรษาได้หรือเปล่า

“เออ ลุงใหญ่อยากให้เราอยู่จนถึงวันอาทิตย์นี้”

ได้ยินแบบนี้จากจิลลา ตูลธอร์ก็เลิกคิด คิดอยู่ครู่ก็แน่ใจ

“งานเข้าพี่ด้วยไหม”

จิลลาหันไปสบตาตุลธร พยักหน้าแรงๆ หนึ่งที

“ลุงใหญ่อยากให้พี่ตุลช่วยเซตทีมซีเคียวริตี้”

ตุลธรเบิกตากว้าง “เดี๋ยว งานมีวันอาทิตย์นี้ ทีมซีเคียวฯ ยังไม่
เซตหรือ”

คราวนี้นี่ชฉานตอบเอง “บริษัทที่ทีจีแอลใช้มีปัญหาภายในกัน
เหมือนหุ่นส่วนแยกออกไปแล้วทีมย้ายตามอีกฝั่งไปหมดเลย ทางเรา
ก็ติดสัญญาอยู่กับบริษัทเดิม บริษัทเดิมก็มีแต่คนใหม่ ลุงใหญ่ไม่ค่อย
สบายใจเลยอยากให้พี่ตุลช่วย เห็นว่าถ้าพี่ตุลตามเพื่อนๆ มารับงานได้

ก็จ่ายเป็นรายคน ไม่ได้จ่ายกับบริษัทอื่น ไม่ผิดสัญญา”

ตุลธรเข้าใจ เขาได้เพื่อนที่ทำงานด้านรักษาความปลอดภัยจากการเข้าฝึกรบมรดานนี้ ตอนที่ทำงานร่วมกับคนของบริษัทรักษาความปลอดภัยอื่นในงานของกัญจนธรราก็ทำให้มีเพื่อนด้านนี้มากขึ้นด้วย แต่งานกะทันหันแบบนี้เขาไม่แน่ใจว่าจะตามได้สักกี่คน

“แต่ถ้าพี่ตุลไม่อยากทำ เรากลับตามแผนเดิมได้”

ตุลธรนั่งอยู่ครู่หลังได้ยินประโยคนั้นจากนิชฌาน ก่อนยิ้มขำ โน้มตัวไปเอากองดินหลังเบาะคนขับ ยื่นหน้าเข้าไปหา พูดคล้ายจะแซว “เริ่มดีอยู่แล้วนะ ติดเชื้อจากคนใกล้ตัวเธอ”

จิลลาสายหน้าอย่างอ่อนใจ รู้ว่าตุลธรหมายถึงเธอที่แพร่เชื้อให้นิชฌาน พึมพำ “รู้งี้ไม่น่าบอกให้เอาไวน์ไปฝากป้าเลย นำทางบุกห้องเก็บไวน์ให้อีกต่างหาก”

ตุลธรหัวเราะหึ ยื่นมือไปปลักศีรษะจิลลาเบาๆ แล้วถอยกลับมา นั่งเอนหลัง ตัดสินใจได้จึงส่งข้อความเข้ากลุ่มเพื่อนที่ทำงานด้านรักษาความปลอดภัย

‘มีใครสะดวกรับงานด่วนวันอาทิตย์นี้ไหมครับ อีเวนตีสี่เคียวริตี้ของทีจีแอล’

แล้วจึงบอกให้คนในรถรู้ “อยู่ได้ ไม่เป็นไร คุณทิมซีเคียวฯ เองก็สบายใจดี ครั้งนี้ทั้งแจ้วทั้งฉานต้องอยู่ในงานด้วย ถูกไหม”

จิลลาหันไปมองตุลธร ยิ้มมุมปาก สีหน้าเจ้าเล่ห์ จนตุลธรต้องถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้าไม่ไว้วางใจ

“อะไร...”

“ไม่ใช่เฉพาะคุณแฮตรุณและคุณนิชฌานนะคะ คุณวรรณวลีก็อยู่ด้วยค่ะ”

ตุลธรจึงนึกได้ มั่นงานเลี้ยงขอขอบคุณสี่คนนี้ะ วรรณวลีจะอยู่ในงานด้วยก็ไม่แปลก พอรู้ดังนั้นจึงบอกกับจิลลา “งั้นในงานแจ้วดูแลฉาน

ด้วยแล้วกัน พี่ต้องดูแลวันใหม่”

จิลลาอ้าปากค้างก่อนหัวเราะร่วนที่อยู่ๆ ก็ต้องกลายเป็นหนึ่งในทีมการ์ด ขณะนิชฌานเองก็ขำพลางส่ายหน้า อุดพุดไม่ได้

“เห็นผู้หญิงดีกว่าน้องแล้วไซ้ไหม”

ตุลธรรไม่ตอบ แค่หัวเราะและคิดในใจ... ก็เลียนแบบน้องนั่นแหละ พอลงเอยกับจิลลาได้ก็เห็นผู้หญิงดีว่าเขาอยู่หลายรอบ ปกติป่าฟองโกมีน้อยจะให้เราकिनมากกว่า หลังๆ เอาให้จิลลาตลอด ขนาดบางครั้งเขาเป็นคนไปซื้อข้อยขโมยไปให้จิลลา นอกจากด่าด้วยสายตาแล้วเขายังไม่ว่าอะไรสักคำ!

ตุลธรรได้เอกสารรายชื่อองค์กรสื่อที่จะมาร่วมงานจากฝ่ายประชาสัมพันธ์แล้ว กำกับไปด้วยว่าถ้ารู้ถึงชื่อของผู้มางานให้ส่งมาด้วย ตอนนี้เขากำลังนั่งทำข้อมูลพื้นฐานของแขก ชุดลึกถึงข้อควรระวังต่างๆ หน่วยงานไหนมีปัญหา ใครมีเรื่องมีราว ใครมีศัตรูคู่แค้นปองร้ายอยู่ ตุลธรรต้องรู้ให้มากที่สุด ก่อนกรองข้อมูลส่วนตัวที่ไม่ควรเปิดเผยออก แล้วส่งต่อข้อมูลจำเป็นให้ทีมการ์ดทั้งสิบสองคนที่ได้มาอย่างรวดเร็ว เพราะทีจีแอลเล่นให้ค่าตอบแทนสองเท่าจากราคามาตรฐาน

จังหวะพักสายตานั้นเอง โทรศัพท์ก็ส่งเสียงดัง พอเห็นหน้าจอขึ้นชื่อ ‘วันใหม่’ ตุลธรรก็ยิ้ม กำลังจะเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ก็ต้องสะดุ้งเพราะจู่ๆ ก็มีมือหนึ่งมาฉกโทรศัพท์ไป ชายหนุ่มคว่ำแขนหัวขโมยทันที ด้วยสัญชาตญาณ ก่อนมีอีกมือคว้าข้อมือเขาไว้เช่นกัน ตุลธรรจึงนึกได้ว่าตนนั่งอยู่ในกาเซโบลกลางสวนของบ้านกัญจนธรา คนที่นั่งอยู่ด้วยมีแค่นิชฌานกับจิลลา นิชฌานนั่งตรงกลางระหว่างเขากับจิลลา คงกลัวว่าเขาจะเผลอตัวจับจิลลาทุ่มเลยรีบคว้ามือเขาไว้ ตอนนี้เลยกลายเป็นเหตุการณ์ดูซุลมุนกับแค่โทรศัพท์สายเดียวโทรเข้ามา

ตุลธรรทำได้แค่มองหน้ากับนิชฌาน ส่วนผู้เป็นต้นเหตุแห่งความ

วายเป็นอย่างจิลลาหาได้สนใจไม่ เอาอีกมือมาหีบโทรศัพท์ไปจากมือที่เขาจับไว้จนได้ แล้วกดรับโทรศัพท์ พุดกับคนปลายสายหน้าตาเฉย

“ผู้ชายเขายิ้มก่อนรับโทรศัพท์แถมด้วยแหละ”

ไม่รู้หรือกว่าววรรณวิพุดอะไร เพราะจิลลาหัวเราะแล้วบอกไป

“ก็เห็นเขายิ้มแบบนั้นแหละ ฉันเลยรู้ว่าแกโทรมา เชิญคุยกับผู้ชายต่อเถอะยะ ฉันไม่ขัดแล้ว”

แล้วยื่นโทรศัพท์คืนมาให้เขา ตูลธรมองหน้านิชฌมาน ซึ่งใช้อีกมือผายไปที่โทรศัพท์เหมือนจะบอกว่า *นี่ไง แจ๋วคืนให้แล้ว...*

ตุลธรมยิ้มเย็น รับโทรศัพท์คืนมาแล้วปล่อยมือจิลลา นิชฌมานจึงปล่อยมือตุลธรมด้วย ตูลธรรลุกยืน และด้วยความหมั่นไส้จึงเอื้อมมือไปตีหน้าผากจิลลาตามด้วยนิชฌมานคนละผิยะแล้วก้าวออกจากกาเซโบล่อยให้สามีภรรยาโอดครวญกันไป เพราะเขาก็ต้องการความเป็นส่วนตัว ตูลธรมส่งเสียงทักทายปลายสายพร้อมกับที่ขาก้าวไปทางร่มไม้

“ว่าไงครับ”

“ยิ้มก่อนรับสายใหม่หรือคะ”

ตุลธรมหัวเราะ บอกไปตามตรง “ตอนนี่ก็ยิ้มอยู่”

“อาจจะหุบยิ้มหลังคุยกับใหม่คะ”

ตุลธรมยังไม่หุบยิ้ม แต่ก็สงสัย... “ไหนลองดู”

“ใหม่ชุดที่มาของแหวนเพชรวงนั้นคะ รู้ว่ามันไม่ใช่ของที่สามีขายทั่วไป ในไทยมีแค่สิบห้าวงเอง”

ตุลธรมส่งเสียงตอบรับ นิ่งฟังววรรณวิพุดต่อ

“ใหม่ชุดไปจนเห็นข่าววันที่แหวนเพชรวงนี้เปิดตัวคะ ทายลิกะใหม่เจออะไร”

เขาไม่รู้หรือกว่าววรรณวิพุดเจออะไร แต่ถ้าต้องมาพุดมาถามเขาแบบนี้... “เกี่ยวกับพี่หรือ”

ยิ่งววรรณวิพุดไป ตูลธรมก็ยิ่งแน่ใจ จึงเปิดทางให้เลยเพื่อไม่ให้

เสียเวลาอีก “อยากรู้อะไรถามเลยครับ”

“ใหม่เห็นภาพพีตูลอยู่ในงานด้วยคะ”

ตุลธรรณีหน้า “เปิดตัวแหวนเพชรหเรอ ปกติถ้าเป็นงานแบบนี้พีตูลจะไปกับคุณแคลร์”

“มีภาพหนึ่งพีตูลเหมือนยืนคุยกับผู้ชายคนหนึ่งอยู่คะ”

ตุลธรรณีคิด และถามย้อน “ใหม่คงไม่คิดว่าพีตูลรู้ทันทีใช่ไหมว่าคนคนนั้นที่พีตูลคุยด้วยคือใคร”

“ใหม่รู้ว่าเขาคือใครคะ ตอนนีเขทำงานให้คุณลินซัย คนที่บอกว่ายืมแหวนเพชรเพื่อนมานะคะ”

“อ้อ...” ตูลธรรณีสงสัยได้แค่นั้น

“ใหม่จะรบกวนพีตูลเรื่องหนึ่ง แต่บอกก่อนว่าพีตูลปฏิเสธใหม่ได้ถ้าพีตูลไม่อยากทำนะคะ”

“โอเคครับ ว่ามา”

“ใหม่แค่อยากรู้ว่าพีตูลสนิทกับคนนั้นไหม พอจะหาทางทำให้ใหม่คุยกับเขาได้ไหมคะ”

ตุลธรรณีคิดอะไรไม่ออก เพราะยังไม่แน่ใจว่าคนนั้นเป็นใครกันแน่ จึงเลือกถ่วงเวลาด้วยการล้อเล่นไปก่อน “ให้พีช่วยนัดผู้ชายคนอื่นให้ใหม่หเรอ... ใจร้ายจัง”

“แหม ใหม่ไม่ได้ชอบผู้ชายทุกคนที่คุยด้วยแบบที่ชอบพีตูลนะคะ ไม่เห็นต้องหึงเลย”

เกมพลิก... เขาแพ้อะไร นึกว่าแซวแล้วจะทำให้เจ้าหล่อนไปไม่เป็น กลายเป็นสิ่งที่ตอกกลับมานั่นแหละที่ทำให้เขาไปไม่เป็น ตอนนีตุลธรรณีพูดไม่ออกแล้ว ทำได้แค่อืม ก่อนรีบดึงสติตัวเอง เพราะแน่ใจว่านี่เป็นเรื่องงานของวรรณวลี เขาไม่ควรทำให้เสียเวลามากนัก “ถ้าใหม่ส่งรูปของคนนั้นมาให้พีตูล พีตูลน่าจะตอบได้ว่าช่วยได้ไหม”

“ได้คะ ใหม่ส่งให้เดี๋ยวนี้เลย... เรียบร้อยคะ”

ตุลธรเปิดลำโพง ดึงโทรศัพท์จากหูเพื่อดูรูปภาพที่วรรณวลีส่งมา พอเห็นหน้าตุลธรรักนึกได้ ชื่อซีวิน ไม่สนิทนัก เคยเจอกันตอนทำงาน มีพูดคุยกันบ้าง อันที่จริงทั้งเขาและซีวินอยู่ในกลุ่มสนทนาที่รวบรวมคนทำงานด้านรักษาความปลอดภัยไว้ด้วย แต่เพราะไม่สนิทสนมตุลธรรจึงไม่อยากเป็นคนติดต่อเอง รู้ว่าซีวินสนิทกับใครอีกคนที่เขาคำนึงมากกว่า จึงส่งข้อความให้คนคนนั้นเพื่อเป็นสะพาน

‘พอจะถามคุณซีวินให้หน่อยได้ไหมครับว่าสะดวกให้เบอร์โทรติดต่อไหม มีนักข่าวจากเดอะคอนเท้นิกอยากติดต่อขอสัมภาษณ์’

พิมพ์ข้อความเสร็จแล้วจึงตอบกลับวรรณวลี “น่าจะพอช่วยได้ นะครับ รีบไหม”

“ไม่รีบค่ะ ตอนนี้พี่ตุลยุ่งกับงานเลี้ยงขอบคุณสื่ออยู่ใช่ไหมคะ”

“ครับ เดียวที่ต้องเอาผังงานคุยกับทีม จะได้เซตตำแหน่งกัน แล้วก็ต้องคุยกับทีจีแอลให้เรียงวีไอพีให้ด้วย... วันงานพืดไปรีบไหมเลย ในงานก็คงไม่ได้คุยกันเท่าไรด้วย”

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ตุลทำงานนี้มา ไม่ต้องห่วงใหม่ ใหม่นัดคุณแคลร์แล้ว คุณแคลร์จะมารับ”

อ้อ พอได้ยินดังนั้นตุลธรรก็เดาได้ว่าวรรณวลีไม่ได้อยู่คนเดียวจึงเรียกจิลาว่า คุณแคลร์ “ไว้หลังงานเรานัดเจอกันก่อนพี่กลับไรเนอะ”

“ถ้าได้จะดีมากเลยค่ะ งั้นใหม่ไม่กวนพี่ตุลแล้ว”

“ไว้ทางพี่ได้เรื่องยังไงจะรีบส่งข่าวนะ”

“ขอบคุณนะคะ พี่ตุลของใหม่น่ารักจัง”

ตุลธรหัวเราะเบาๆ ไม่ทันได้ตอบอะไรทางนั้นก็ชิงวางสายไปแล้ว และบ้างจริง ตูลธรไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนบ้าย่อ ก่อนหน้านี้ใครชื่นชมเขาก็แค่มั้รับ บางครั้งยังคิดในใจว่าชมจริงหรือประชด ชมจริงหรือเพราะอยากได้บางอย่างจากเขา จนได้เจอวรรณวลีนี้แหละ ไม่ว่าจะชมเพราะอยากหยอดหรือชมเพราะชื่นชมจริงๆ ก็มีผลกับใจเขาตลอด

ขนาดวางสายไปแล้วตอนนี้เขายังเซ็นจนหุบยิ้มไม่ได้ นี่ยังเขียนหน้าผากไปมาอย่างไรสติ

ตุลธรหันหลังเตรียมเดินกลับไปยังกาเซโบ ชะงักตอนเห็นคาตาว่านิชฌานกับจิลลาพากันกลับหลังหันนั่งลงที่เดิม เพื่อทำให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนหน้านี้ไม่ได้แอบดูเขาแต่อย่างใด... ตูลธรรยกมือเท้าสะเอว ได้แต่คิดในใจ สองคนนี้ก็จะมีผลกับใจเขาตลอดเหมือนกัน

มองแล้วอยากทูปทั้งคู่เลย!

ตุลธร มาถึงงานก่อนเวลาหนึ่งชั่วโมงเพราะนัดหมายกับทีมรักษาความปลอดภัยไว้ ทีมอื่นเริ่มด้วยอะไรตุลธรไม่รู้ แต่สำหรับเขาจะเริ่มด้วยการสำรวจอุปกรณ์สำคัญของทีมรักษาความปลอดภัยก่อน ทั้งวิทยุสื่อสาร อาวุธประจำตัว ต้องมั่นใจว่าทุกคนมีครบ และอุปกรณ์ทุกชิ้นใช้งานได้ไม่ติดขัด ตามด้วยการตรวจว่าเสื้อผ้าทุกคนเรียบร้อยรัดกุมดี ต่อมาจึงเป็นการสำรวจพื้นที่ หลังจากวางแผนกันผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ ตอนนี้ต้องนำภาพในหัวมาประมวลเข้ากับสถานที่จริง ดูตำแหน่งเวที โต๊ะ อุปกรณ์ต่างๆ ว่าเหมือนกับที่ออร์แกนเซอร์ส่งภาพมาให้หรือไม่ มีมุมอับสายตา หรือจุดที่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษอยู่ตรงไหนบ้าง ขอดูระบบไฟ ว่าตอนที่มืดที่สุดตามแผนไฟสลัวแค่ไหน จะมองเห็นได้มากแค่ไหน และเมื่อใช้ไฟฉายที่พกไว้จะเห็นได้แค่ไหน

ทีมจัดการแบ่งพื้นที่กันตั้งแต่ก่อนมางานแล้ว ตอนนี้ทุกคนกำลังสำรวจพื้นที่ที่รับผิดชอบ ตูลธรุ่นวายหน่อยเพราะแม้ไม่มีจุดรับผิดชอบ แต่ต้องดูภาพรวมทั้งหมด จึงจำเป็นต้องรู้ทุกจุด ตอนนี้ที่ตุลธรห่วงที่สุดคือช่วงที่มีคอนเสิร์ตนักร้องดัง ความวุ่นวายคงเพิ่มจากปกติหลายเท่า ต้องใช้สมาธิกว่าปกติหลายเท่าเช่นกัน

ทีมรักษาความปลอดภัยมีเวลาผ่อนคลายเล็กน้อยก่อนงานเริ่ม ซึ่งทีจีแอลเตรียมการดูแลไว้อย่างดี ทั้งอาหารและเครื่องดื่มพร้อมสรรพ

ตุลธรรไม่ควบคุมมากเพราะแน่ใจว่าทีมนี้มีความเป็นมืออาชีพสูง ไม่มีใครเป็นมือใหม่ ไม่จำเป็นต้องคอยบอกว่าลิ่งนั้นไม่ควรกินไม่ควรดื่มก่อนเริ่มงาน

งานครั้งนี้มีแขกไม่กี่ชุดที่ทีจีแอลระบุให้จัดทีมการ์ดไปต้อนรับถึงจุดจอดรถ ซึ่งตุลธรรจัดทีมไว้แล้ว ส่วนผู้บริหารทีจีแอลเขาเป็นคนไปรับด้วยตัวเอง นิษฌานกับจิลลาอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย พอสบตากันจิลลาก็พยักพยิดไปด้านหลัง ตุลธรรมองตามก็เห็นรถอีกคันตามเข้ามา รู้ว่าเป็นรถของทีจีแอล พอเห็นววรรณวลีลงจากรถก็มีรอยยิ้ม ทีมผู้บริหารของทีจีแอลคงไม่รวรรณวลี แต่เพราะจิลลาซึ่งก็คือแเขตรุณในสายตาคนอื่นไม่ขยับ ทุกคนจึงยังรออยู่ กระทั่งววรรณวลีเข้ามารวมกลุ่มจึงพากันออกเดิน ตุลธรรสบตากับทีมต้อนรับ ทุกคนเข้าประจำจุดอย่างรวดเร็ว คือเดินนำสองคน และเขาเป็นคนเดินปิดท้าย

พอได้เวลางานเริ่ม ประตูห้องบอลรูมปิด พิธีกรขึ้นเวที ทุกอย่างดูผ่อนคลายลงสำหรับทีมรักษาความปลอดภัย กระนั้นทุกคนก็ยังยืนนิ่งประจำจุด ดูแลให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างเรียบร้อย ตุลธรรยืนในจุดที่ตรงกับด้านข้างเวที ใกล้กับโต๊ะของผู้บริหารที่จีแอล เป็นจุดที่มองเห็นด้านหลังเวที และมองเห็นภาพรวมของทั้งห้องจัดเลี้ยงด้วย

และใช่ มองเห็นววรรณวลีที่นั่งถัดไปอีกสองโต๊ะ จากโต๊ะผู้บริหารที่จีแอล ทว่าตุลธรรเป็นมืออาชีพมากพอจะไม่เสียดสีเพราะเจ้าหล่อนอันที่จริงเขาไม่คิดจะทำธุรกิจด้านรักษาความปลอดภัย จะเสียชื่อเสียงหรือจะทำผิดพลาดก็ไม่มีผลกับตัวเอง แครู้สึกว่าถ้ารับปากแล้วก็ต้องทำให้ดีที่สุด อีกอย่าง ลูกทีมคนอื่นๆ ที่ไว้ใจมาทำงานให้ เขาจะปล่อยให้พลอยเสียชื่อไปด้วยไม่ได้...

ตุลธรรเหลือบมองนาฬิกาอัจฉริยะที่ข้อมือเมื่อมันสิ้นเตือน เห็นข้อความขึ้นให้อ่าน แม้จะอ่านได้ไม่หมดแต่พอเอาได้... เขาได้ช่องทางติดต่อชีวิตน คนที่ววรรณวลีต้องการคุยให้ได้แล้ว มือใหญ่หียบโทรศัพท์

ตนมาปลดล็อก ส่งต่อข้อมูลที่เพิ่งได้มาให้วรรณวลีโดยไม่อธิบายใดๆ รีบเก็บเครื่องมือสื่อสารเพื่อปฏิบัติงานต่อ ตูลธรหันมองหลังเวทีเมื่อ คล้ายจะเห็นสิ่งผิดปกติ เหมือนที่ทีมงานสองคนจะมีเรื่องกัน ตูลธรกด ปุ่มเพื่อสื่อสารกับทีม “โซนเอหนึ่ง เช็กรับ”

และเห็นคู่ที่รับผิดชอบโซนซบตัวทันที ตูลธรยืนนิ่งเป็นปกติ สายตายังมองไปรอบๆ ทว่ายังติดตามดูสถานการณ์หลังเวที จนเห็นว่าทีมของตนแยกจากหลังเวทีเดินมาทางเขาหนึ่งคน ปกติถ้ามีอะไรก็ สื่อสารผ่านวิทยุได้ แต่การเดินมาหาแปลว่ามีเรื่องที่ไม่อยากให้รู้ทั้งทีม

“นักร้องอยากมาทักทายผู้บริหารก่อน แต่คนผู้จัดการอยากให้ สแตนด์บายแล้วรอจนจบคิวก่อนค่อยลงไป”

ตูลธรฟังแล้วนิ่งไปสองวินาที มองหน้าคนมารายงานแล้วรู้เลยว่า คงตกลงกันไม่ได้จนเรื่องอาจบานปลายถ้าไม่รีบเคลียร์ ถอนใจสั้นๆ พยักหน้า แล้วเดินเข้าไปหาคนที่มอบหมายหน้าที่ในวันนี้ให้ตน สุทธิศ ทายาทคนโตของผู้ก่อตั้งทีจีแอล หลังทิวาเสียชีวิต สุทธิศย้ายกลับไทย เพื่อนั่งแทนผู้บริหารของทีจีแอลตามมติของที่ประชุม

“ลุงใหญ่ครับ คุณอัลติ” แล้วพอนึกได้ว่าสุทธิศไม่รู้จักตูลธร นักร้อง นักแสดงของไทยนัก จึงใช้อีกคำแทน “นักร้องที่เราเชิญมา ขออนุญาต ทักทายผู้บริหารก่อนขึ้นแสดง”

สุทธิศขมวดคิ้วเล็กน้อย ก้มดูนาฬิกาแล้วคล้ายจะปรึกษากับตูลธร “แต่ใกล้ได้เวลาแสดงแล้ว แสดงจบแล้วค่อยมานั่งยาวๆ ด้วยกันดีไหม”

ตูลธรพยักหน้า ยึดตัวขึ้นหันไปมองคนที่ยืนรออยู่ พยักหน้าแทน การบอกลีให้ประจำจุดแทนตนสักครู่ แล้วเดินเข้าไปหลังเวทีด้วยตัวเอง เพื่อสื่อสารกับคนที่ยังมีท่าทีหวัหือ เอ่ยบอกอย่างสุภาพ “เดี๋ยวแสดง เสร็จแล้ว คุณสุทธิศเชิญไปนั่งที่โต๊ะด้วยกันครับ”

“ฉันไปไหว้ก่อนไม่ดีกว่าหรือ”

ตูลธรยังยิ้มอย่างใจเย็น “คุณสุทธิศแจ้งว่าแสดงเสร็จก่อน แล้วจะ

ได้นั่งด้วยกันยาวๆ ครับ”

“ทีหลังถ้าอยากไหว้ก่อนก็ต้องมาให้ตรงเวลา ไม่ใช่มาฉิวเฉียดจะสายแบบนี้”

ประโยคที่คล้ายจะเป็นการตำหนิจากผู้จัดการ ทำนักร้องเสียงทอง อารมณ์เสียมากขึ้นอีก ถึงกับยกมือเท้าสะเอวแล้วสวนกลับ

“ก็บอกให้มึงขับรถเร็วๆ ใจ”

“จะเร็วยังไง รถติดแบบนี้ นายนั่นแหละต้องตื่นเร็วกว่านี้”

ทั้งสองคนทำท่าจะมีเรื่องกัน ส่วนตุลธรหันไปเห็นทีมงานอีกคนถือไมโครโฟนยื่นรีๆ รอกๆ อยู่จึงหันไปรับมาเอง ยื่นส่งไปตรงกลางของทั้งคู่เพื่อยุติศึก แล้วค่อยยื่นไปทางนักร้อง ส่งยิ้มสุภาพให้

“ได้เวลาแล้วครับ ทุกคนรออยู่”

ยื่นมองหน้ากันอยู่หนึ่งอึดใจ นักร้องจึงรับไมโครโฟนจากตุลธรด้วยท่าที่ไม่พอใจนัก ตูลธรเดินกลับไปประจำที่ตน ทีมการ์ดคนอื่นก็ด้วย แล้วต้องยอมรับว่าแม้นิสัยส่วนตัวจะดูไม่น่าคบหา แต่พออยู่บนเวทีแล้วทั้งการร้อง การแสดง การโต้ตอบกับคนดูถือว่ามีอาชีพมาก

ท่ามกลางแสงไฟที่สลัวลง หลายคนออกมาพื้นที่หน้าเวทีที่จัดไว้สำหรับความสนุก มีหนึ่งคนเดินมาหยุดตรงหน้าตุลธร... ซึ่งเขาเห็นแล้วทำได้แค่เหลือบมองแล้วเลิกคิ้วแทนการถามว่ามีอะไร ไม่กล้ายิ้มเพราะกลัวกำหนดความกว้างของยิ้มตัวเองไม่ได้ คนนอกมองเข้ามาจะกลายเป็นเขาวอกแวกในเวลางาน จะไม่ดีกับชื่อเสียงของวรรณวลีด้วย ผิดกับวรรณวลีที่คงไม่ได้กังวลอะไร จึงฉีกยิ้มกว้างส่งมา ตามด้วย

“วันนี้ที่ตุลเท่จังเลยคะ”

ตุลธรจะยิ้ม แต่ต้องอดทน ใช้ความพยายามทั้งหมดดึงหน้าให้ราบเรียบไว้ แต่อีกคนดูจะไม่เป็นใจ เพราะทางนั้นยื่นหน้าเข้าใกล้อีกแล้วกระซิบเสียงเบา

“พอคิดว่าคนเท่แบบนี้เป็นของใหม่ ใจมันเต้นแรงมากเลยคะ”

ตุลธรรถึงกับต้องสูดลมหายใจเข้ายาวลึก กัดฟันบอก “วันใหม่... หยุคจีบเดี๋ยวนี้”

วรรณวลีหัวเราะเบาๆ เลิกล้อเล่นเพราะไม่อยากทำเขาเสียงาน รีบถาม “จงงานนี้ไปต่อกันที่บาร์ข้างบนไหวไหมคะ ใหม่ชวนคุณแคลร์ กับคุณฉานไว้ สองคนนั้นบอกให้มาเช็กที่ตุลก่อน ใหม่เองก็กลัวที่ตุล จะเหนื่อยด้วยค่ะ”

ถ้างานเรียบร้อยดีแบบนี้ไม่เหนื่อยเท่าไรนัก และเพราะเหนื่อยๆ นั้นแหละ ไปนั่งพักจิบเครื่องดื่มดีๆ ก่อนกลับบ้านก็ดูเป็นตัวเลือกที่ดี ตูลธรรจึงกดหน้าลงเล็กน้อย ตอบเสียงเบา “โอเคครับ”

วรรณวลีขยับยืนหรือตามองตุลธรรอยู่อีกพัก เพราะหลังจากเขาออกจากทีจีแอลก็แทบไม่ได้เห็นเขาในชุดสูทหล่อๆ แบบนี้อีก กระทั่ง...

“อ้อ”

เสียงนั้นจากตุลธรรทำให้วรรณวลีเลิกคิ้ว “คะ”

“พี่ว่าวันใหม่สวยทุกวัน”

วรรณวลีมองหน้าคนที่เพิ่ง ‘จีบ’ เธอด้วยใบหน้านิ่งเฉย ไม่สื่ออารมณ์ใดทั้งสิ้น แล้วได้แต่อมยิ้มจนแก้มตุ่ยไปหมด มือกำแน่น อยากจะทุบเขาเบาๆ แก่เขินแต่ก็ทำไม่ได้ สุดท้ายเลยส่งค้อนแล้วพยายามหุบยิ้ม ขณะหมุนตัวเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ตน มองตุลธรรก็เห็นยังยืนนิ่ง เป็นรูปปั้น หน้าตาไร้ความรู้สึก ทำเหมือนไม่ได้พูดให้เธอเขิน หลิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือถือนขึ้นมาเปิดใช้งานกล้อง ชูมไปจนได้ภาพครึ่งตัวของตุลธรรแล้วกดถ่าย...

“เป็นไง เขาว่าไงบ้าง”

วรรณวลีหันมองนินราญา เพื่อนนักข่าวจากอีกสำนักที่มักได้เจอกันบ่อยๆ ตอนออกภาคสนาม ชูนิ้วโป้งให้เป็นคำตอบ... เรื่องคือก่อนหน้าสาวๆ ในโต๊ะสะดุดตาตุลธรร มีการทำทายว่าใครจะเป็นผู้กล้าไปชวนเขาคุยเพื่อหาทางสานต่อ วรรณวลีซึ่งไม่อยากให้ใครจีบตุลธรรต่อหน้า

และอยากอำเพื่อนด้วยเลยชั้นอาสา ตั้งใจว่าหลังจบงาน ตุลธรรหมต
หน้าที่แล้วค่อยเฉลยว่าเขาเป็นของเธอ

“ได้เบอร์มาด้วยไหม”

วรรณวลีขำกับท่าทีกระตือรือร้นของนัรราญา อยากบอกว่ามีแล้ว
มีนานแล้ว โทรจีบไม่รู้กี่ครั้งแล้ว แต่ทำได้แค่ตอบเสียง “เขาทำงานอยู่
ไว้ค่อยขอตอนจบงานก็ได้”

นัรราญาพยักหน้าระรัว พลังท่าตาโต “ใหม่ต้องจีบให้ติดให้ได้นะ
พี่เค้าหล่อมว่ากกก เท่มว้ากกก ถ้าใหม่ได้พี่เขาเป็นแฟน พอเจอใหม่
เราก็ดูใจพี่เขา ได้มีคนหล่อๆ ให้เสพชั่วครู่ชั่วยามเราก็ดูใจแล้ว”

วรรณวลีหัวเราะขบขันกับนัรราญา ก่อนหยุดหัวเราะ หุบยิ้ม เมื่อ...
“นี่จริงจิงหรือคะ”

วรรณวลีหันมองคนถาม แค่นึกให้ไม่ตอบคำใด เธอรู้จักอัจฉริมา
เป็นรุ่นน้องคณะเดียวกัน คนละเอก ไม่ได้สนิทนัก เจอหน้าจะให้ทักทาย
ก็ได้แต่ส่วนใหญ่จะไม่ทัก... เธอเป็นว่าไม่ชอบหน้า ปกติถ้าจิลลาอยู่ด้วย
อัจฉริมาจะไม่ยุ่งกับเธอนัก แต่ถ้าไม่มีจิลลารายนั้นมักบ่นหัวเธอตลอด

“คนหล่อๆ ในงานมีตั้งเยอะแยะคะ ไปชอบอะไร รปภ. โพรไฟล์
คนละระดับกับเรานะคะพี่ใหม่”

วรรณวลีจ้องตาคนก่อนถาม อีกฝ่ายดูไม่สะทกสะท้าน แถมหัวเราะ
ด้วยซ้ำ

“อะไรคะ เตือนก็โกรธหรือ แอ้มเห็นว่าโพรไฟล์แบบพี่ใหม่หา
ผู้ชายดีกว่านี้ได้แน่ ไม่ใช่ไม่มีใครเอาจนต้องได้กับ รปภ. ซะหน่อย”

วรรณวลีมีภาพตนตอบโต้อยู่ในหัวเป็นลึบแบบ ตั้งแต่การใช้ภาษา
ร่างกาย คำพูด ไปจนถึงการใช้ความรุนแรง แต่ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง
เพราะสติสะกิดบอกตลอดว่าแบกภาพเดอะคอนเทินกอยู่ แถมถ้ามีเรื่อง
ตอนนี้อาจทำเรื่องยุ่ง จิลลาไม่ยอมอยู่หนึ่งป้อยเธอมีเรื่องลำพังหรือ
ไหนจะตุลธรรที่อยู่ในเวลางานเต็มตัว เขาต้องพยายามอย่างมากไม่ให้

งานเกิดความวุ่นวาย กลายเป็นต้องพะวงทั้งภาพรวมของงานทั้งหมด ที่สุดท้ายก็พูดออกไปแค่ “พี่กับครอบครัวพี่โอเคก็พอแล้ว”

อัจฉิมาทำเป็นอ้าปากค้าง ตามด้วยการพูดกลัวหัวเราะ “พูดถึงครอบครัวแล้วด้วย ถามจริง ชอบ รปภ. จริงหรือคะ”

ยังอีก บอกอ้อมๆ แบบมีมารยาทว่าอย่ายุ่งเรื่องส่วนตัวของเธอ ก็ยังไม่รู้ตัว...

“แหม่ ไม่รู้อะไรก็อย่าพูดมาก พี่คนนั้นเขาเป็นคนของทีจีแอล ไซ้ รปภ. ธรรมดาที่ไหน”

คนร่วมโต๊ะให้ข้อมูล อัจฉิมาเลิกคิ้วอย่างเพิ่งรู้ แต่กลับยกไหล่แล้วบอก “คนของทีจีแอลแล้วไงคะ รปภ. ก็คือ รปภ. มีแบบธรรมดาพิเศษอะไรที่ไหน”

“พี่ก็นักข่าวธรรมดาเหมือนกัน” วรรณวลิตตอบเสียงเรียบ ท้นเห็น อัจฉิมาบิตปากก่อนตอบกลับ

“ธรรมดาอะไร พ่อพี่ใหม่เป็นนักข่าวระดับตำนาน พี่ใหม่เป็นเจ้าของเดอะคอนเทนิค ส่วนแม่พี่ใหม่เป็นเจ้าของโรงแรม นักข่าวธรรมดาที่พี่ใหม่บอกว่าตัวเองเป็นต้องแบบแหม่ แบบคนอื่นๆ ที่นั่งกันอยู่นี้ ไม่มีเส้นไม่มีสาย ไม่ได้คาบสำนักข่าวมาเกิดคะ”

วรรณวลิตมองอัจฉิมา ไม่พยายามยิ้มแล้วเพราะต้องพยายามควบคุมความโกรธมากกว่า ดูเหมือนอัจฉิมาจะรู้ด้วยว่าเธอกำลังโกรธ เพราะทางนั้นส่งยิ้มเย้ยมาให้ เอ่ยถามมาด้วยท่าที่เหมือนล้อเล่น

“หรือชีวิตเพอร์เฟกต์ไป เลยอยากได้แฟนเป็น รปภ. จะได้รู้สึกดีว่ามีจุดต่างพร้อยเหมือนคนอื่นหรือคะ”

แค่รู้จักคนแบบเธอ ต้องมานั่งร่วมโต๊ะด้วยนี่ก็รู้สึกชีวิตต่างพร้อยแล้วละ... วรรณวลิตอยากตอบกลับไปแบบนั้น แต่ทำได้เพียงเม้มปาก บังคับตัวเองไม่ให้พูด บ้าจริง ปีกจมูกเธอขยับแน่ อันนี้บังคับไม่ได้ ดูสิ อัจฉิมายังมีสีหน้าขบขัน คงรู้ว่าเธอโกรธ

“คุณใหม่”

วรรณวลีหันไปตามเสียงเรียก เห็นจิลลาในนามแซดรูนเปียงตัว
หันหน้ามาทางนี้ พอสบตาก็ลุกยืนแล้วเดินออกจากโต๊ะตรงมาหาเธอ
วางมือลงบนไหล่

“แคลร์ว่าจะออกไปสูดอากาศหน่อย ไปด้วยกันไหมคะ”

วรรณวลีพยักหน้าแล้วลุกยืนทันที จิลลาจึงหันไปสบตากับนิชฌมาน
ที่มองอยู่ ชี้นิ้วไปทางประตูแทนการบอกว่าจะออกไป นิชฌมานจึงหันไป
มองตุลธรรที่ลอบถอนใจ กดปุ่มเพื่อส่งเสียงบอก

“วีแปดเช็คครับ”

และเห็นการ์ดสุขภาพสตรีที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบวีแปด
หรือจิลลากรณีออกนอกบริเวณงานขยับตัวตามออกไปทันที จากนั้นก็
กลอกตารอดตอมนิชฌมานลุกเดินเข้ามาหา

“ผมไปด้วยได้ไหม”

แน่นอนว่าตุลธรรตอบทันที “อยู่ที่นี้ ขอบคุณ”

นิชฌมานยังยืนนิ่งอีกพักเพื่อใช้ความเงียบต่อรอง หากตุลธรรก็ยัง
มั่นคงดูจืดจาง สุดท้ายจึงยินยอมแต่ไม่เต็มใจนัก ใจหนึ่งก็อยากไปกับ
จิลลา แต่อีกใจก็รู้ว่าถ้าเขาไปเท่ากับตุลธรรจะต้องวุ่นวายมากขึ้น ขณะ
นิชฌมานซึ่งหน้าจ่อยกำลังจะเดินกลับโต๊ะ ก็ได้ยินเสียงบอก

“สิบนาที่ถ้าคุณนั้นยังไม่กลับมา พี่จะไปตามเอง”

นิชฌมานค่อยหายจ้อย หันไปส่งยิ้มให้ตุลธรรแล้วเดินกลับไปนั่งที่
ขณะตุลธรรก้มลงกดนาฬิกาอัจฉริยะเพื่อจับเวลาเก้านาที แล้วทำงาน
ของตนต่อ

จิลลากับวรรณวลีกลับมาก่อนนาฬิกาส่งสัญญาณเตือนเล็กน้อย
ตุลธรรจึงไม่ต้องทิ้งห้องจัดเลี้ยง จากนั้นก็ต้องคอยจัดคิวส่งแขกระดับ
ผู้บริหารออกจากงาน รวมถึงผู้บริหารของทีจีแอล ตูลธรรอาศัยจังหวะ
ที่ออกมาส่งสุทิส แล้วจิลลากับนิชฌมานออกมาด้วยบอกกับทั้งคู่ขณะ

เดินกลับเข้าโรงแรม

“จะโปรอที่บาร์เลย์ไหม พี่จะได้ไปส่งก่อน”

นิชมานสายหน้า “เดี๋ยวไปพร้อมกันก็ได้”

“จะรอหรือ พี่ต้องอยู่ส่งคนในทีมด้วย อาจเกินชั่วโมง”

นิชมานมองหน้าจิลลา ซึ่งก็พยักหน้าแทนการบอกว่ารอได้ นั่นทำให้ตุลธรส่งเสียงตอบรับ ก่อนหันไปพูดกับจิลลา

“งั้นเอาวันใหม่ไปนั่งที่โต๊ะด้วย ไม่รู้ทะเลาะกับคนในโต๊ะหรือเปล่า เห็นหน้าหงิกเรื่อย”

จิลลาหัวเราะเบาๆ มองรอบๆ ให้แน่ใจว่าไม่มีใครรู้จักเขตรูณแล้ว จึงบอก “มีเงาแค้นนั่งอยู่ที่โต๊ะด้วย ชอบจิกยัยใหม่มาตั้งแต่สมัยอยู่มหาลัย ที่ชวนไปข้างนอกเพราะเห็นแหละว่ายัยใหม่โกรธสุดๆ แล้วแค่ต้องอดทนศึกษาคุณลักษณะผู้บริหารของนางอยู่”

ตุลธรพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ เอ่ยถามเพื่อเก็บข้อมูล “คนไหน”

“สวยสุดในโต๊ะ”

“อ้อ...”

จิลลาชะงัก หันขวับไปมองตุลธร หรือตาลง “รู้เลยหรือว่าคนไหน”

ตุลธรพยักหน้า “รู้ ชุดสีแดง”

ถูกคนอื่นต่างหาก...

ซึ่งตุลธรมองหน้าข้อใจของจิลลาแล้วต้องพูด “เรามีสเปกตรัมความสวยของผู้หญิงแบบเดียวกัน นางงามคนไหนสวย ดาราคนไหนน่ารักเราเห็นตรงกันตลอด... หรือไม่ใช่”

เออ ก็ใช่สินั่นแหละ เธอกับตุลธรชอบผู้หญิงสไตล์เดียวกัน ขนาดกับนิชมานยังไม่เห็นตรงกันเท่าไร แต่แหม... จิลลาขออนุญาตถามแทนเพื่อน “นี่แปลว่าพี่ตุลแอบส่องผู้หญิงคนอื่นหรือ”

“ผู้ชายก็ส่อง แฟนพี่น้องหน้าหงิกแบบนั้นพี่ก็ต้องส่องสิว่าใครทำในโต๊ะมีอีกหกคนพี่จำได้หมดแหละ แจ้วจะให้พี่พูดถึงใคร”

จิตลาถึงกับอึ้งไปในความใส่ใจรายละเอียดและความจำอันดีเยี่ยมของตุลธร แม้จะรู้มาหลายครั้งแล้วก็ตามว่าเธอเป็นคนแบบนี้แต่ก็ยังอึ้งทุกครั้งที่เราแสดงออกมา และถึงจะดีใจที่เราเอาใจใส่วรรณวิไลสุด ๆ แต่ขอแสดงออกด้วยการปิดปากอย่างหมั่นไส้ ก่อนจะงักอึกรอเบรเมื่อเพิ่งมีบางคำสะกิดใจ ยกนิ้วชี้ชี้ไปทางตุลธร ยิ้มกริ่ม...

“เดี๋ยว... เดี๋ยวน้าาา...”

ตุลธรรอยากปิดนิ้วแบบนี้ลงเหลือเกิน แต่จะทำก็ไม่ได้เพราะอย่างไรคนอื่นก็ยังคงคิดว่าจิตลาตัวร้ายคือแตรรูน ทำได้เพียง “อะไร”

แทนการตอบคำถาม จิตลาหันไปทางนิชฌมานก่อน “มีอะไรไม่อัปเดตปะเรานะ เพื่อนคุณกับเพื่อนนี้เป็นแฟนกันแล้วหรือ”

นิชฌมานสายหน้า ยิ้มเข้าไป ‘นี่’ ซึ่งก็คือจิตลานั้นแหละ แค่เสียงการพูดชื่อตัวเองกับคนอื่นมาได้ยิน ส่วนตุลธรรักก็พูดตัดจบให้ จิตลาจะได้ไม่ไปอววนนิชฌมาน

“ยังไม่ได้บอกใครทั้งนั้นแหละ รอดตกลงกันอีกรอบอยู่ เดี๋ยวเป็นทางการแล้วจะบอกถ้าอยากรู้เรื่องคนอื่นขนาดนั้น”

จิตลาค้อนควักที่ตุลธรรยังอุตส่าห์แหวะเธอ เถียงกลับ “คนอื่นอะไรอีกคนที่พี่อีกคนที่เพื่อน แหม ตอนรักกันดีก็บอกว่าเป็นคนอื่น ถ้าดีกันเมื่อไรอย่ามาขอให้คนอื่นช่วยแล้วกัน”

ตุลธรหัวเราะหึ พุดกับจิตลาเป็นประโยคสุดท้ายด้วยสีหน้าและน้ำเสียงสุภาพเมื่อถึงประตูห้องจัดเลี้ยง “เอาตัวเองให้รอดเถอะจ้ะ”

แล้วเปิดประตูให้ทั้งคู่ไปหน้าห้องชิมรากับไม่ได้พูดประโยคที่ทำให้จิตลาถึงกับต้องเกร็งนิ้วเพราะกลัวจะยกขึ้นขวนหน้าเขา *เอาตัวเองให้รอดอะไร เธอน่ะรอดอยู่แล้ว รอดเสมอมา ถ้าดีกันคนที่จะไม่รอดคือน้องชายสุดที่รักของเขาต่างหากละ!*

ตุลธรส่งเพื่อนในทีมคนสุดท้ายขึ้นรถแล้วจึงหันหลังเดินกลับ
เข้าตัวอาคาร เดินเข้าไปหาณิชมานกับจิลลาที่ยืนรออยู่ห่างๆ เอ่ยถาม
ทันที “วันใหม่ล่ะ”

“อ้าว” จิลลาห้องแบบนั้น ก่อนตอบ “เห็นนางว่าพี่ตุลนัดคนให้
ไม่ใช่เธอ นางเลยไปเจอ”

ตุลธรเบิกตากว้าง เขาส่งหมายเลขติดต่อซีวินให้ก็จริง แต่ไม่คิด
ว่าวรรณวิจะนัดหมายเจรจาวัดเร็วปานนี้ แกรมไม่ชวนเขาไปด้วยกัน
อีกต่างหาก ตุลธรรหีบโทรศัพท์มือถือโทรติดต่อวรรณวิ เอ่ยถามทันที
ที่มีคนรับสาย “อยู่ไหนครับ”

จิลลากับณิชมานถึงกับหันมองหน้ากัน ในความคุ้นเคยทำให้รู้ว่า
น้ำเสียงนี่คือตุลธรเริ่มอารมณ์ไม่ดีแล้ว

“ก็รูปที่อปบาร์ไงคะ พี่ตุลเสร็จงานหรือยังคะ”

ตุลธรนิ่งไปครู่ก่อนถามย้ำเพื่อความแน่ใจ “รูปที่อปบาร์... ของ
โรงแรมนี้เธอครับ”

“คะ”

“แจ้วว่าใหม่นัดเจอคุณซีวิน”

“คะ คุณชีวินอยู่ที่นี้แล้วสะดวกพอดีคะ ใหม่เลยนัดคุย จะได้จับก่อนพี่ตุลมาคะ”

“รีบขนาดนั้น...”

“รีบคะ ใหม่อยากสนุกกับทุกคนมากกว่า รีบทำงานให้จบๆ เราจะได้จอยๆ กันคะ... อยากใช้เวลากับพี่ตุลด้วย”

เท่านั้นไบบหน่านี่ขริมติดจะไม่พอใจก็มีรอยยิ้มในฉบับปล้น...

“อ้อ... พี่กำลังจะขึ้นไปครับ”

จิลลา กับ นิชมาน เลยหันมองหน้ากันอีกรอบ ทำตุลธรเขี้ยววงอก แล้วหดกลับเร็วขนาดนี้ ไม่ใช่หดกลับธรรมดา แต่หดแล้วไปยกมูมปากให้กลายเป็นรอยยิ้มได้ด้วย...

วันใหม่ เธอมันแน่!

วรรณวลี วางสายจากตุลธร มองไปตรงทางเข้าก็พบกับคนคนหนึ่งที่ไม่เคยเจอกันมาก่อนแต่เธอจำหน้าได้ จึงลุกจากเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์แล้วเดินเข้าไปหา เอ่ยทักทาย “คุณชีวินใช่ไหมคะ”

พอเจ้าของชื่อพยักหน้า วรรณวลีก็แนะนำตัว “วันใหม่คะ นักข่าวจากเดอะคอนเทนิค...”

ยังไม่ทันอธิบายมากกว่านั้น ชีวินก็ยิ้มกว้าง

“ครับ โชคดีมากที่วันนี้ผมมีงานที่นี่พอดี”

วรรณวลียิ้มตอบ แล้วนึกบางอย่างได้ “งานเสร็จหรือยังคะ ใหม่ครบถ้วนเวลาไม่นาน แต่ก็อยากให้คุณชีวินสะดวกจริงๆ”

“ได้สัปดาห์ห้า ยี่สิบนาทีครับ”

รู้ดังนั้นวรรณวลีจึงผายมือไปทางที่นั่งหน้าบาร์เครื่องดื่ม รีบบอก “ใหม่ขอเลี้ยงเครื่องดื่มเป็นค่าเสียเวลานะคะ”

ชีวินไม่มีปัญหา สั่งเครื่องดื่มที่ตนดื่มประจำกับบาร์เทนเดอร์ แล้วหันไปมองหน้าคู่สนทนา “มีเรื่องอะไรเหรอครับ”

แน่นอนว่าวรรณวลีไม่เสียเวลาอ้อมค้อม “ใหม่เห็นจากภาพข่าว คุณชีวินอยู่ในงานเปิดตัวแหวนเพชร...”

แต่คำว่าแหวนเพชร ชีวินก็น่าฉิว อารมณ์เขาเปลี่ยนทันทีอย่าง ที่วรรณวลีไม่ต้องสังเกตก็เห็น จากดูสบายๆ อารมณ์ดี กลายเป็น เครื่องเคียดทันที

“แหวนเพชรอะไร ผมไปงานเครื่องเพชรหลายงาน”

“เป็นแหวนเพชรที่มีในไทยน้อยมากค่ะ ตอนนั้นงานเปิดตัวเป็น ขาวดั่งมากเลย”

“ครับ แล้ว...”

คุยยากแล้วที่นี้ วรรณวลีรู้ทันทีด้วยสัญชาตญาณ จึงไม่เร่งรัด พอ บาร์เทนเดอร์เสิร์ฟเครื่องดื่มให้ก็ผายมือแทนการบอกให้เขาผ่อนคลาย สักหน่อย รอจนทางนั้นเอาแก้วออกจากปาก จึงถามต่อ “ไม่แน่ใจว่า คุณชีวินพอจำได้ไหมคะว่าใครประมูลได้ไป”

“ผมต้องจำด้วยเหรอ แล้วมันก็หลายปีมาแล้วด้วย... ทำไมไม่ถาม คุณตุลละ เขาอยู่ในงานด้วยนี่”

ก็ตุลธรไม่ได้ทำงานให้สินชัย... แต่จะตอบแบบนั้นก็ไม่ได้ เพราะ ตอนนี้อยู่หน้า น้ำเสียงที่ชีวินใช้ไม่ได้ดีเอาเสียเลย วรรณวลีจึงตัดสินใจพุ่ง ประเด็นให้ตรงเป้าขึ้นอีก อยากให้ทุกอย่างจบไวที่สุดไม่ว่าจะจบดีหรือไม่ดี “ล่าสุดใหม่รู้ว่ามีคนอยู่กับคุณสินชัยค่ะ เห็นว่ายิมเพื่อนมา”

“ท่านว่าอย่างนั้นก็ตามนั้น”

“คุณชีวินเคยเห็นคุณสินชัยใส่แหวนวงนั้นบ้างไหมคะ”

“ไม่”

บทสนทนาเริ่มยากขึ้นเรื่อยๆ วรรณวลีรู้ว่าเหลือเวลาอีกไม่มาก จึงพุ่งเป้ามากขึ้น “เห็นว่าจะเอาให้ประมูลเพื่อการกุศลแล้วนี่คะ”

“ก็เป็นสิทธิ์ของท่าน”

“แปลว่ามันเป็นของคุณสินชัยเหรอคะ”